

En dagbog fra en rejse til Rio i sommeren 2016

Kristus er stor, ja han er sandelig stor, også i Rio

Indhold

En dagbog fra en rejse til Rio i sommeren 2016.....	1
Indledning.....	4
Tankerne rumsterede.....	5
Kontakt til kirker i Rio.....	5
Sidste aften i Alanya.....	9
En nød løgn.....	10
Måske på vildspor.....	11
Så er der afgang.....	12
Første aften i Rio.....	13
Første tur i byen.....	17
Den første hjemløse.....	17
Kirken i Santa Teresa.....	20
Den sultne hjemløse.....	21
En aftentur i byen.....	23
Pigerne på flugt fra religion.....	24
Besøg hos Christ Church Rio.....	26
Det er lige en som dig vi har brug for.....	27
Velkommen i Christ Church Rio.....	27
Den første gudstjeneste.....	28
Skuffet men i forventning.....	29
Du er jo missionær!.....	31
Mødet med David.....	31
Uddeling af mit sommertøj.....	33
Alpha i Christ Church Rio.....	34
En forbeder i Danmark.....	34
Fristelser var der nok af.....	35
Bedemøde med præsten.....	35
Havemanden og æblerne.....	36
Et fort omkring en skrøbelig sjæl.....	37
48 timers bønnehus.....	37
Kristus er stor.....	38
I bøn for Rio.....	39

Med David i Christ Church Rio.....	40
God forkyndelse om Jesus.....	41
Forbøn for en dame i kørestol.....	41
Tålmodighed belønnes.....	42
En gæstfri mand.....	42
En anderledes kirke.....	43
Uddrivelse af en dæmon.....	44
Forberedelserne til 24 timers bede maraton.....	45
Den hjemløse på krykker.....	45
Sidste Alpha aften.....	46
Bønnerundkreds.....	46
Præstefruens bøn.....	47
Guds fulde rustning.....	48
Etablering af 24 timers bedemøde.....	48
Fest i himlen.....	49
En forespørgsel på forbøn.....	50
Bøn med David.....	51
Bøn mod Freemasons sataniske ånd.....	52
Freemasonåndens manifestation.....	53
En problematisk bøn med amerikaneren.....	54
Levende lovsang med lovsangslederen.....	54
Lidt hvile på kirkebænken.....	55
Morgenbøn med Tokyo 2020 teamet.....	56
Hjemrejse.....	57
Tankerne var faldet til ro.....	57

Indledning

Efeserbrevet 3. v20-21 Ham, som formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår, ham være ære i kirken og i Kristus Jesus i alle slægtled i evighedernes evighed! Amen.

Som kristen er jeg gennem mit kald styret af Helligånden, og den styrer mig ikke tilfældigt rundt, men bringer mig sammen med folk og ind i situationer, jeg ikke forstår.

Hvorfor jeg skulle til Rio ved jeg ikke, men jeg tror og håber på, at det jeg blev overbevist om gennem tro, var årsagen til min rejse.

Helligånden ligger en længsel i mig og leder mig på de forudbestemte veje, som han vil jeg skal gå. Jeg må ikke selv ordne eller altid forstå de situationer som Helligånden leder mig i, da de styres af Guds hånd og jeg skal heller ikke tænke på, at der er noget mærkeligt ved de anliggender jeg kommer til at befinde mig i, da det er styret af Helligånden.

Hvorfor jeg skulle opleve de ting og hændelser jeg oplevede, forstår jeg ikke, men jeg tror den længsel jeg fik lagt på mit hjerte om Rio, satte gang i en beslutning om en rejse der på ingen måde var planlagt, men dog tror jeg at Helligånden havde planlagt den for mig.

Helligånden ønsker ikke, at min længsel blive en lidelse, men udelukkende at jeg bevæge mig i de anliggender som Gud anbringer mig under. Dem jeg møder på min vej, skal jeg i bøn bringe frem for Gud, så vil Helligånden omslutte dem og de steder i verden jeg kommer med forbøn.

Jeg tror Gud vil gribe en kirke og nogle mennesker i Rio ved hjælp af sin uforstående og elendige tjener, der udelukkende handlede på en længsel der blev en personlig lidelse, ikke i forhold til min tjeneste, men udelukkende grundet den afmagt og utilstrækkelighed der fyldte mit sind, men som gjorde mig stærk ud fra løfterne i Guds levende ord.

Halleluja hvor er jeg taknemmelig for den oplevelse, der gjorde mig svag og ydmyg i en tjeneste til ære for skaberen og en kirke og nogle mennesker i Rio til gavn. Jeg kan kun gisne, når jeg tænker på den åndelige kamp der kæmpes mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet, og jeg tror, at intet er tilfældigt i min tjeneste og at alt har passeret Guds trone og Jesus er fuldstændig i kontrol.

Jeg håber du finder min dagbog fra Rio interessant og inspirerende, så du gennem Helligåndens inspiration og Guds hånds ledelse, kan bidrage med lignende oplevelser i den tjeneste, der ligger foran dig og din livsvandring med Jesus.

Gud velsigne dig og din læsning af denne dagbog fra Rio.

Tankerne rumsterede

Jeg havde over en periode på et halvt års tid oplevet en del tanker der kredsede omkring Rio og det kommende OL. Tankerne poppede især op når jeg hørte kristen musik og i min nydelse af denne, følte jeg en stærk passion for at rejse til Rio og samle kirker til bøn.

Jeg havde fået en vision om, at bønnen skulle være for kirkerne, regering, OL, Zika virus og de fattige og hjemløse, og det var alt sammen i Rio.

Jeg havde på et tidspunkt set en udsendelse på DR2 om mystiske ritualer, som mange brasilianere gennemførte, og det på trods af den fokus de samtidig havde på kirken og den kristne tro. For mig så det ud som om, at de dyrkede afguder, samtidig med at de var kristne. Dette var ikke noget der på en særlig måde blev vist i udsendelsen, men det var tydelig for mig, at denne sammenblanding var en realitet blandt en stor del af brasilianerne, og det rørte mig dybt.

Jeg havde i perioden gennemgået Ezekiels bog, der netop omhandler Guds vrede og konsekvenser det har, når man bøjer sig for andre guder. Gud sendte igen og igen Ezekiel for at advare om konsekvenserne, hvis ikke folket omvendte sig og angrede deres synder. Som vi kender det fra historien, ved vi også, at landet blev indtaget og den hellige by ødelagt og folket dræbt og ført i fangenskab i det fremmede. En uhyggelig skæbne der ramte det ugudelige og utro Israel.

Jeg måtte hele tiden igen og igen tænke tanker der kredsede omkring Rio og til sidst blev det så meget for mig, at jeg begyndte at forestille mig stående foran en mængde af mennesker, som jeg skulle tale til om de fem ting der lå mig på hjerte. Jeg øvede mig og praktiserede dette flere gange, da det virkede ligesom noget jeg var blevet inviteret til at skulle tale om. Lidt pinligt, men det var altid uden nogen som helst indblanding fra andre og jeg gjorde det selvfølgelig også så privat som jeg kunne.

Da sommerferien nærmede sig, begyndte jeg for alvor at spekulere på, hvordan jeg kunne komme afsted til Rio, da tankerne stadig kredsede meget om Rio og bestemt ikke på nogen måde havde aftaget presset. Jeg spurgte Gud flere gange om vejledning, men kunne ikke rigtig finde ud af hvad det var jeg skulle gøre og valgte som sædvanligt, ikke at dele mine tanker med nogen. Det var mit enspænder projekt, da jeg ikke følte at der var nogen der overhovedet ville være i stand til at forstå sådan en tosset plan.

Kontakt til kirker i Rio

For at få lidt ro på besluttede jeg mig for at skrive til nogle kirker i Rio som jeg fandt på Google og Facebook. Det var bestemt ikke svært, da mange af kirkerne både havde Facebook sider og hjemmesider med informationer og kontaktformularer til rådighed. Intet var umuligt at finde på nettet, og kirkerne hjemmesider skrev om de mange aktiviteter der foregik og bød velkommen til alle der havde lyst til at kontakte dem.

Desværre gjaldt det ikke mig, jeg hørte intet svar på alle de mails og beskeder jeg sendte via Facebook, så det blev mere og mere klart for mig, at jeg nok alligevel ikke

skulle spekulere så meget mere på Rio. Det troede jeg så at jeg kunne, men presset fortsatte uændret og det var som om det bare tog til i styrke.

Lidt efter lidt blev jeg mere og mere irriteret over intet nyt, at jeg overvejede at telefonere, men så opdagede jeg en kirke som var international og havde medlemmer fra hele verden, dog primært de engelsk talende. Her måtte det være muligt at få kontakt da man på kirkens hjemmeside nærmest blev opfordret til at kontakte dem hvis man havde noget og samtidig var interesseret i at besøge kirken.

En mail afsted og jeg pointerede endda på en særlig måde, at mit ærinde ville være omkostningsfrit for kirken. Jeg havde også kort beskrevet mine tanker som jeg troede Gud havde lagt i mit sind, så nu måtte der bestemt komme en mail retur med en åben invitation fra kirkens ledelse.

Til stor skuffelse skete der desværre ikke noget, der kom ingen svar tilbage og jeg var endnu mere i vildrede. Jeg ønskede ikke at sende flere mails for ikke at det skulle få en forkert antydning og jeg var samtidig sikker på, at hvis Gud ville at jeg skulle rejse til Rio, så måtte dette stå klart for mig gennem en evt. kontakt.

Problemet for mig var bare, at Gud var tavs og ligeledes den engelske Christ Church Rio ligeså. Intet kunne jeg vride ud af de brasilianske kirker og jeg blev mere og mere overbevist om, at det nok ikke skulle være det jeg brugte min sommerferie på. Jeg havde jo også mine tre drenge og x-kone, hvad ville også de sige hvis jeg lige pludselig gjorde dem opmærksom på, at nu rejste jeg altså til Rio, og så måtte de hygge sig.

Tiden nærmede sig mere og mere sommerferien, og vi havde bestilt rejse til Alanya hvor vores yngste søn skulle med. Rejsen var bestilt før min skilsmisse og jeg skulle være i Alanya i 14 dage og min x-kone tre uger. Min mellemste søn skulle ankomme når jeg rejste hjem sammen med min yngste søn og min x-kone skulle så rejse hjem sammen med min mellemste søn og to af hans venner der også skulle med.

Turen var betalt og selvom vi var blevet skilt i april 2016, var turen til Alanya stadig vigtig, da vi skulle tømme vores fælles ferielejlighed. Den havde vi solgt og skulle efterlade tømt senest den første september 2016.

Det hele var så underligt for mig da jeg bestemt ikke havde lyst til at rejse til Alanya sammen med min x-kone. Hun ville mig jo ikke mere, og jeg havde mange følelser jeg var bange for og ikke ønskede skulle poppe op under vores rejse. Ferielejligheden havde vi haft sammen i mange år, og rigtig mange gange havde vi besøgt vores fælles paradis med en del luksus som pool, fitnessrum og tennisbane i grønne og smukke omgivelser. Det var et sted der var lukket inde bag en høj mur og ligeledes var indgangen døgnbemandet med vagt og bom for.

Med andre ord havde jeg altid nydt dette sted og de super faciliteter der var til rådighed for os samtidig med, at flere danske familier var tilstede på ferie. Vi kendte de fleste, og havde ofte fællesskab ved poolen, på byens restauranter eller sejlture hvor vi hyggede os sammen. Vi havde fået venner som vi også holdt nytår sammen med i Danmark og besøgte engang imellem.

Men noget havde ændret sig og forstyrret mit lykkelige og afstressende paradisi i Alanya. Det var bestemt ikke længere noget jeg kunne tænke mig at bruge tid på grundet den skilsmisse jeg i april havde været igennem og ligeledes det kald jeg følte jeg havde fået til Rio, men hvad kunne det nytte, jeg havde jo ikke hørt noget fra kirkerne i Rio og heller ikke den engelske Christ Church Rio, som jeg virkelig havde sat min lid til.

Jeg var meget forstyrret i mit hoved, da tankerne stadig kredsede om Rio og ikke mindst det, at jeg ofte blev så overvældet følelsesmæssigt, at jeg måtte på knæ og bede mens tårerne trillede ned af mine kinder. Jeg huske hvordan trægulvet i stuen blev vådt og sugede mine tårer ned mellem rillerne og min hund der undrende kom og forsøgte at trøste min sorg. Men sorg følte jeg slet ikke det var, mere en afmagt og en erkendelse til Gud om, at jeg ikke havde mod og styrke til at stole på hans løfter uden at tingene skulle bekræftes for mig og skæres ud i pap. Det var årsagen til mine mange tårer og det blev bestemt ikke mindre når jeg satte kristen musik på højttaleren og lod musikken fylde rummet. Lange ensomme aftener blev brugt på gulvet i stuen og når en af drengene kom uanmeldt eller forventet hjem, måtte jeg fare op som en raket og hurtigt tørre tårerne af mine kinder for at se nogenlunde almindelig ud. De ville jo aldrig kunne forstå hvad det var jeg tomlede med og det hele var jo også så pinligt, at det halve kunne være nok.

Men var det ikke bare min tro der igen ikke havde nok tillid til min skaber og Gud eller hvad kunne være årsagen til, at jeg følte mig så elendig. Jeg fastede og bad meget over en periode, og så var det som om ordet kom til mig med ny styrke. Jeg fik mod da jeg læste Josvabogen og særlig de følgende vers fra det første kapitel rørte mig.

v9 Jeg har jo indsat dig; vær modig og stærk! Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går.»

Gud ville bestemt heller ikke svigte mig, hvad kunne gå galt når jeg tænkte på alle de udfordringer Josva måtte igennem før hans Guds frygt var nået det niveau som Gud ønskede. Det hele virkede pludselig meget enkelt, og det på trods af, at jeg stadig ikke havde hørt noget fra Rio overhovedet. Men nu var der ingen angst mere, jeg var overbevist om at turen skulle gå til Rio og jeg begyndte at forberede mig på Rejsen.

Pludselig var det sommerferie, og jeg var alligevel ikke klar med noget som helst. Jeg var igen faldet i med tvivl om rejsen og blev ved med at rode rundt i gryden om, at jeg jo måtte være sikker, så den mail fra Rio havde bare at komme ind i min mail Box, ellers gav det ikke mening. Men der kom stadig ingen mail, og nu var det mere et håb om at der i sidste øjeblik nok skulle komme et svar, men intet poppede op på min PC.

Jeg tjekkede ind i Aalborg lufthavn sammen med min x-kone og jeg havde det bare så elendigt at det halve kunne være nok. Det fortsatte og gav slet ikke mening at jeg skulle til Alanya og det hang mig ud af halsen. Vores yngste søn havde meddelt os forinden, at han ikke ville med på turen, da han var bange for det med terror i Tyrkiet. Der havde kort forinden afrejse været forsøgt et statskup i Tyrkiet, og alle lufthavne havde været lukket ned grundet urolighederne. Det betød at jeg skulle være alene med min x-kone og færdes sammen med de andre i ferieparadiset som en der skulle udstilles. Sådan

følte jeg det, og det gjorde ondt i min mave og fyldte rigtig meget, men afsted var jeg nød til at komme, der var jo intet nyt fra Rio.

Vi rejste afsted, og da vi kom frem, skulle jeg bo i vores lejlighed og min x-kone flyttede ind hos nogle af vores tyrkiske venner fra Alanya. Det betød at jeg var helt alene i lejligheden. Jeg kunne fra balkonen nyde udsigten over det store luksusområde med pools, bar og tennisbane placeret i de smukke omgivelser som hver dag blev passet af anlæggets egen gartner. Smukt og indbydende så det ud, men det hang mig ud af halsen og følelserne løb endnu engang af med mig så jeg igen måtte på knæ og græde ud under stuens aircondition der hang på væggen og kølede min ryk ned.

Jeg græd og græd igen fordi jeg følte at jeg ikke havde stolet nok på Gud til at være mand og træde i karakter og gøre mine omgivelser opmærksom på, hvad der foregik i mit hoved. Men kort efter jeg havde bedt og grædt følte jeg en styrke til igen, at gennemgå de fem ting jeg skulle til Rio og forkynde om, og det gav mig modet tilbage. Jeg husker hvordan jeg rullede gardinerne for, så ingen kunne se hvordan jeg travede rundt i lejligheden mens jeg gennemgik de fem punkter endnu engang som om det hele foregik i virkeligheden.

Efter dette var jeg endnu engang henne ved min PC for at tjekke min mail-box, og denne gang havde jeg med høj røst talt til Gud om, at nu måtte den mail fra Rio være kommet i kassen, men endnu engang kunne jeg konstatere, at mail-boxen kun havde modtaget nogle ligegyldige nyhedsmails fra forskellige web-portaler og andet skrammel der kun gjorde mit humør yderligere negativ.

Jeg vendte mig om og tjekkede min mobil telefon, hvor jeg modtager bibelvers fra en App, der dagligt sender et vers fra bibelen på hverdagsdansk. Nu fik jeg mod, for det fremsendte vers var præcis det samme som jeg havde fået fra Josvabogen, dog formuleret på en anderledes måde, men budskabet var præcis det samme.

Josvabogen 1:9 BPH (den 20 juli 2016)

v9 Jeg siger det igen: Stå fast og vær modig! Vær ikke bange eller frygtsom! Husk, at jeg er Herren, din Gud, og jeg vil hjælpe dig med alt, hvad du skal gøre.»

Hvad kunne der gå galt når jeg igen blev bekræftet i, at det var Gud der ville lede mig og at jeg slet ikke skulle være bekymret for noget som helst. Det var tydeligt at teksten fra hverdagsdansk ramte mig personligt, da den til forskel fra den autoriserede oversættelse, indeholdte sætningen, "jeg siger det igen" så nu måtte den da være slået fast.

Jeg faldt på knæ igen og takkede Gud for det vers og var samtidig flov over at jeg igen havde taget fejl af Guds store løfter.

Pc'en blev åbnet, og nu var det med at få bestilt den rejse. Jeg bestilte fra nettet direkte fra Alanya til Istanbul og derfra videre til Brasilien hvor jeg lige skulle mellemlande i Sao Paulo før den sidste flyvning til Rio.

Jeg besluttede at vente en ekstra dag med afrejse, så det var muligt at besøge vores tyrkiske venner i Alanya som jeg viste ville blive skuffet hvis ikke jeg gjorde min entre i deres butikker ned i Alanyas basarområde.

Nu var den triste stemning vendt til en uforglemmelig glæde da jeg viste, at Gud var i kontrol og jeg slet ikke behøvede at bekymre mig om noget, og det endda på trods af at jeg ikke havde hørt fra nogen kirker i Rio og heller ikke den internationale og engelsk talende Christ Church Rio.

Sidste aften i Alanya

Min x-kone undrede sig meget over at jeg pludselig valgte at rejse til Rio, men forstod det godt og var heldigvis meget positiv over for min beslutning. Jeg havde svært ved at forklare detaljerne til hende, men hun kunne jo godt regne ud hvad det var der var årsagen til mit valg om pludselig at rejse til Rio.

Vi spiste sammen den sidste aften og talte om vores fælles børn og de oplevelser der havde været i Alanya. Samtidig fik vi tømt vores ferielejlighed og jeg havde medbragt en meget stor kuffert, da jeg slet ikke var klar over hvor meget tøj jeg havde i den lejlighed. Den blev da også fyldt godt op og jeg valgt at medbringe det videre på min rejse.

Den sidste aften besøgte jeg også de fem butikker i basaren hvor vores fælles venner, der var tyrkere med kurdiske rødder var. Det var en god oplevelse for mig at jeg kunne fortælle dem om hvorfor jeg pludselig skulle til Rio. De lyttede meget interesserede og stillede mange spørgsmål til mit kald fra Gud. Det var let for dem at forstå, på trods af de alle er muslimer, men det var alligevel en god fornemmelse jeg havde i maven efter jeg havde delt de mange detaljer i mit kald til dem. De satte overhovedet ikke spørgsmålstejn ved min beslutning om at rejse, på trods af at jeg ikke havde noget endelig mål, men måtte se hvor Gud ville føre mig hen.

Efter jeg havde sagt farvel, gik jeg en tur gennem basaren og mødte en anden butiksejer der sad uden for sin butik. Jeg havde tidligere hilst på ham og også år tidligere besøgt ham i butikken. Nu sad han pludselig på gaden og ved siden af hans stol, stod et par krykker. Jeg spurgte ham hvad der var sket, og han fortalte mig, at han var væltet på sin scooter og slået sin hoft. Den var noget medtaget, da han ikke måtte stå eller gå i en periode for ikke at belaste den og komme til at skade den med varige men. Jeg satte mig ved siden af ham og begyndte at lytte til hans frustrationer over at han desværre ikke kunne betjene sine kunder ordentligt og måtte betale sin bror ekstra for at han kunne sikre, at kunderne fik en ordentlig fremvisning af butikken.

Det kostede ham ekstra og var en byrde for ham da han jo var noget afhængig af at omsætningen kom op på et niveau, så han viste at hans varer ikke blev solgt med tab. Men tab blev det med, da interessen fra broderens side jo ikke kunne være på samme måde som hvis han selv, som indehaver betjente sine kunder.

Jeg søgte efter at finde en anledning til at bede for ham og der gik heller ikke så lang tid før jeg hørte ham sige, at nu håbede han Gud ville hjælpe ham. Det blev min indgang til at fortælle ham om Jesus og hvordan jeg troede at forbøn kunne hjælpe ham. Jeg

fortalte ham kort om de ting Jesus havde gjort for mig, og at jeg troede på, at Jesus virkelig var Guds søn. Han var ikke i tvivl om hvem Jesus var, men at han var Guds søn, troede han umiddelbart ikke på, da han jo var oplært til at være muslim.

Da jeg spurgte ham om jeg måtte bede for hans hofte og samtidig lægge min hånd på ham, sagde han straks ja. Det ville han gerne have og jeg forklarede ham så mere detaljeret, at det var Jesus jeg ville bede til og at vi alle var elsket af ham og at han havde sonet vore synder. Han lyttede og jeg fortsatte med at forklare ham betydningen af, at Jesus havde betalt med sit blod på korset, og at det var gennem det blod vi andre kunne blive helbredt.

Han følte sig helt tryk da jeg lagde min hånd på hans skulder og begyndte at bede Jesus om at gribe ind i hans liv og helbrede hans hofte og velsigne hans forretning, familie og hans helbred. Jeg afsluttede bønnen med at bede om englevagt over ham og butikken og familien.

Han sad stille efter jeg var færdig, og jeg bad ham rejse sig op og gå ind i butikken. Han kunne umiddelbart ikke mærke noget i benet, men han var meget bange for at bevæge sig fuldt på sit ben, da han havde fået strenge instrukser fra sin læge om at han ikke måtte belaste sin hofte.

Han satte sig ned igen og sagde, at det jo nok havde hjulpet, men han ville ikke trodse lægens anbefaling. Det forstod jeg ikke, da jeg var sikker på at han var blevet helbredt, men han var sikker og ønskede ikke at prøve sig selv af. Ok så, sagde jeg, du må se hvad der sker i fremtiden og selvfølgelig handle ud fra din sunde fornuft. Det ville han gøre, men jeg ærgrede mig over at han ikke havde mod og tro til at gå en tur for at mærke ordentlig efter.

Om der skete noget med hans hofte den aften i Alanya uden for butikken, fik jeg ikke bekræftet, men jeg er slet ikke i tvivl om Guds indgriben i de menneskers liv som vi som kristne tilbyder forbøn. Gud griber altid ind på en måde der passer ham. Det var jeg sikker på, og jeg bad også flere gange efterfølgende om, at Gud ville vise sig for ham og kalde ham til omvendelse efter den oplevelse jeg havde været vidne til. Gud handler altid i menneskers liv, men det er ikke sikkert det sker med det samme, så jeg er i forventning til Guds indgriben i mandens liv på den ene eller anden måde.

En nød løgn

Angående min rejse til Rio, havde jeg slet ikke været ærlig over for mine drenge og x-kone da jeg undlod, at fortælle dem, at jeg faktisk ikke havde hørt fra nogen af kirkerne i Rio. Jeg havde faktisk løjet og sagt, at det hele var på plads og jeg havde nogle jeg skulle besøge som ventede mig. Det havde jeg selvfølgelig også, men dem jeg skulle besøge, viste det bare ikke og det var ikke blevet bekræftet fra Rio. Jeg orkede ikke at skulle forsvare min usikkerhed og gemte den derfor væk under dække af en nødløgn. Det pinte mig og jeg havde det så dårligt med at jeg ikke kunne sige tingene lige ud. Det var som om jeg altid ville forsvare Gud, for jeg viste altid at det var ham der ville få

skylden af min familie og samtidig ville de kalde mit skør som sædvanlig. Men det var hvad jeg havde overskud til, og ikke mere.

Særligt min ældste søn havde det meget svært med at jeg ville rejse til Rio. Han var på ferie sammen med sin kærestes familie i Ungarn og han var meget kritisk over for min beslutning. Det kunne han slet ikke forstå og det endda på trods af, at han slet ikke skulle være sammen med mig gennem ferien. Ligeledes ville mine yngste drenge også gerne have en forklaring, men det gik noget lettere. Her var der forståelse og særligt fra min mellemste søn der klart sagde, at jeg bestem måtte rejse efter at han havde hørt om hvordan jeg var blevet kaldt.

Det var som om min ældste søn slet ikke havde forstået at hans mor og far var blevet skilt. Han levede stadigvæk i håbet om en genforening og var nok blevet chokeret, da jeg som hans far, pludselig meddelte alle, at resten af ferien skulle jeg tilbringe i Sydamerika. Den havde han absolut ikke set komme og var skræmt over at der måske kunne ske mig noget. Jeg brugte et par timer online med ham og vi talte meget sammen om det at handle på Guds kald, men han forstod det ikke og mente at jeg var på vildspor, men faldt til sidst til ro.

Måske på vildspor

Det var jeg måske også i manges optik, da det udelukkende handlede om tro og det var på troen jeg havde bestilt turen. Det er som om vi glemmer hvad tro egentlig er og i stedet for at støtte hinanden, bliver vi alt for kritiske over for vores næstes oplevelser og åbenbaringer fra Gud.

Det er vigtigt for mig, at andre kristne forholder sig kritisk, når nogen føler at have fået et kald eller lignende fra Gud. Det er os som kristne pålagt at gøre da Paulus har meget fokus på at prøve det åndelige af, men det skal altid foregå ordentlig og på en konstruktiv måde, og det er min erfaring, at ens familie altid vil have svært ved det, da de har følelser involveret.

Jeg mener bestemt ikke at jeg på nogen måde var på vildspor eller ude af mig selv, da jeg for det første, ikke belastede min familie overhovedet, ingen af mine drenge ville holde ferie med mig, og samtidig var jeg lige blevet skilt, hvilket heller ikke på nogen måde kunne sige at belaste min x-kone.

Jeg følte samtidig en enorm ro i mit indre og en enorm længsel efter at komme afsted på rejsen, og var samtidig meget taknemmelig for den mulighed Gud havde givet mig både tidsmæssigt og økonomisk. Jeg var bare klar til at drage ud i det uvisse og den uforudsigelige rejse efter Guds ånds ledelse.

Jeg var sikker på, at Gud ville tænde lys på min sti og være lygte for min fod, men jeg var også en lille smule skræmt, da lygten desværre kun lyste begrænset frem på stien. Jeg ønskede at Gud ville sætte det lange lys på, så vejen foran kunne blive mere klar for mig, men jeg bøjede mig for Guds enorme vældige styrke og indså, at et langt lys ville bare forvirre mig og gøre rejsen til en egen bestemmende tur, i stedet for at være 100 procent ledet af Gud som jeg i virkeligheden havde det bedst ved.

Så er der afgang

Jeg måtte afsted om aftenen den 21 juli 2016 hvor jeg første skulle med minibus fra Alanya til Gazipaza lufthavn og derfra flyve til Istanbul.

I Istanbul måtte jeg vente fra kl. 04 til kl. 10 om formiddagen før der var afgang med en stor Boeing 777. Jeg glemmer ikke da jeg trådte ind i afgangsgaten hvor de andre passagerer sad klar til at blive kaldt ud til flyet. Det glædede mig enormt meget, at mærke den salige følelse det skulde igennem min krop. Her var jeg pludselig sammen med en god flok Brasilianere og ligeledes sad der en del fra Argentina som skulle mellemlande i Brasilien før videre afgang.

Jeg mærkede Helligånden komme over mig så meget at jeg havde store problemer med at holde mine tårer tilbage. Jeg følte en kærlighed til de mennesker som var helt utrolig og gennemgribende varm. Det var jo det folk jeg skulle bede for og her sad de pludselig foran mig. Jeg anede ikke noget om hvordan de så ud og deres sprog viste jeg jo var Portugisisk, men jeg forstod ikke et klap af hvad de sagde. Følelserne var svære at skjule for mig, så jeg begyndte at bede for dem diskret inde i mig selv. Jeg betragtede dem og følte en længsel til at komme i kontakt med nogen for at jeg kunne aflægge et vidnesbyrd om Jesus. Det var som om jeg var ved at eksplodere efter at fortælle dem, men det lykkedes ikke da dem jeg lige kort forsøgte at tale til faktisk ikke kunne tælle til tre på engelsk.

Bøn og glæde fyldte mig og jeg fik da også talt lidt med en dame da vi kom ind i flyet, men hun var fra Argentina og sad på sædet ved siden af mig. Flyveturen fra Istanbul til Sao Paulo var planlagt til at vare ca. 13 timer, så det kunne ikke gå hurtig nok med at komme afsted. I sædet foran mig, var placeret en iPad skærm, hvor jeg kunne vælge imellem 300 forskellige film. Så underholdningen manglede bestemt ikke hos Tyrkisk Airline.

Lufthavnen i Sao Paulo var enorm stor, og jeg havde da også lidt problemer med at finde det indenrigsfly jeg skulle videre med til Rio. Jeg havde desværre fået forkert information med mig fra Istanbul, og skulle flyve med et andet selskab, der arbejdede sammen med det Tyrkiske. Det resulterede i, at jeg tilbragte over en time i den forkerte kø hvorefter jeg måtte løbe med min bagage til et helt andet sted i lufthavnen hvor det fly jeg skulle videre med til Rio befandt sig. Det blev en lang tur og sveden kom frem på kroppen, da lufthavnen i Sao Paulo, ikke var så lille endda. Alene i byen bor der 11 millioner mennesker, så afstanden i lufthavnen er også stor.

Efter en del panik og flere nødråb til Gud, spurgte jeg i en information om vejen til den gate. Her stod en yngre ansat fra lufthavnen, som netop også skulle den vej, så det endte med, at jeg blev guidet direkte til det sted jeg skulle med al for stor kuffert gennem sikkerhedskanneren, da min kuffert ikke var blevet tjekket ind, grundet tidspres. Det gik lige akkurat og derfra videre til den gate jeg skulle vente i før afgang mod Rio.

Den ansatte fra lufthavnen, viste mig ind i gaten, som om jeg var noget særligt, men jeg takkede ham og satte mig ned i en stole hvor alle omkring mig undrede sig over den store kuffert jeg havde medbragt. Den var jo al for stor til at medbringe som håndbagage i flyet.

Lidt senere kontaktede jeg en af de ansatte fra gaten og han tog sig venligst af min kuffert og fik den afhentet af en anden, der tog den med ud til flyet hvor den blev afleveret til bagage folkene.

Hvis jeg på noget tidspunkt i mit liv har mistanke til, at jeg mødte en engel, så var det i Sao Paulo lufthavn. Aldrig har jeg mødt en så venlig og hjælpsom person. Ikke bar hjalp han mig hele vejen igennem kontrolstederne, men talte også rigtig godt engelsk. Han var den første person på rejsen jeg mødte der faktisk indbød mig til en samtale da han spurgte mig hvad jeg skulle i Rio. Jeg må her indrømme, at kæden faldt helt af for mig, for jeg havde slet ikke mod til at fortælle ham om hvorfor jeg egentlig var kommet til Brasilien. Måske pga. presset og det stress jeg gennemgik, men faktum var, at jeg svarede ham helt hen i vejret uden overhovedet at nævne min årsag til rejsen. Jeg havde jo tidligere i flyet og i Istanbuls gate, håbet og ønsket at nogen ville være åben for en snak og et vidnesbyrd om Jesus, og da jeg endelig fik en åben mulighed, fejlede jeg fuldstændig. Jeg var ked og led af, at modet svigtede her, og så særligt nå der ovenikøbet er en person, der er åben for en snak og ligefrem spørger om mit formål med rejsen. Det var godt nok træls, og jeg lovede mig selv og Gud, at det skulle ikke ske igen.

Første aften i Rio

Den sidste flyvning følte kort og varede kun en times tid før jeg ud af vinduet kunne se den smukke Rio der var omgivet af bjerge og de mange lys og havet der reflekterede lyset med blinkende glans. Det var super flot og jeg mærkede en spænding i kroppen. Dels over at jeg var fremme, men også over alt det uvisse der ventede mig. Jeg skulle hæve penge i en automat og efterfølgende finde en taxi der kunne køre mig til det hotel jeg havde booket gennem hotels.com. Det var det billigste hotel jeg lige faldt over da jeg var bange for ikke at finde andre steder at sove, hvis nu ikke kirkerne og særligt Christ Church Rio, ville tage imod mig og tilbyde logi.

Prisen var omregnet 205 kr. i døgnet inkl. morgenmad, så det var til at overleve, og billederne på hjemmesiden så ok ud. For mig var det vigtigt, at der var en seng at sove i, resten kunne jeg nok udholde.

Nu stod jeg i lufthavnen og hævede penge så jeg kunne komme videre med taxien der ventede uden for terminalen. Jeg havde adressen med og aftalte pris på forhånd med en person der ligesom administrerede nogle taxier. Det var betryggende at prisen var aftalt på forhånd, da jeg var nervøs for at blive kørt en omvej af en grisk taxichauffør der ville tjene penge på en fremmed turist.

Prisen var aftalt til 170 kr. omregnet og ifølge mit kort var jeg overbevist om, at taxikørsel i Rio var meget billigt i forhold det prisleje jeg kendte fra Danmark. Turen

varede noget tid, da trafikken på det sidste stykke af turen var meget tæt. Jeg fulgte nøje med i den måde bilerne kæmpede for at komme frem med horn og lygter mellem hinanden. Det var mit første møde med brasilianernes adfærd og temperament som blev testet, og værst af alt, talte chaufføren ikke engelsk overhovedet. Intet af det jeg spurgte om kunne han forstå, til stor undren da byen om kort tid skulle åbne et OL og modtage tusindvis af turister der på samme måde som jeg skulle forsøge at kommunikere med befolkningen i byen.

Området hvor hotellet lå hed Santa Theresa, der var et område som tydelig var præget af meget fattigdom. Det var ikke et slum område, men gaderne var fyldt af mennesker der lignede nogle man ikke lige havde lyst til at henvende sig til. Flere var hjemløse og jeg mærkede en frygt for hvad det var for et sted jeg var kommet hen. Jeg havde hjemmefra hørt meget dårligt om Rio og dens fattigdom, vold og korruption. Pressen havde jo malet et billede af en by der slet ikke kunne leve op til de forventninger der er til et afholdelse af OL, og jeg begynde langsomt at forstå hvorfor jo mere vi kom ind i den bydel.

Chaufføren stoppede op og spurgte en forbipasserende taxi om vej, da han åbenbart havde problemer med at finde den gade, hotellet lå i. Han kørte mig rundt i de smalle brostensgader der bugtede sig op af en bjergside hvor husene lå tæt, og det så mere og mere usikkert ud, da gaderne var fyldt af mennesker jeg egentlig ikke havde lyst til at komme i kontakt med. Flere gange stoppede han op og spurgte folk om vej, og på trods af min frygt for folkene på gaden, oplevede jeg dem venlige og imødekommende når de forklarede chaufføren vej. Det var som om de hver gang sagde, det ligger lige der henne og så til højre, men turen videre endte i noget helt andet end det. Nu kunne jeg godt mærke på chaufføren at han var på den, og tydeligvis ikke kunne finde vej. Han rullede

stille rundt med vinduet åbent og stoppede op hver gang han mødte nogen han kunne spørge.

Pludselig kom en militær jeep i modsat retning kørende ned af den smalle gade. Den så ud som en af de køretøjer man ser i de lande hvor krigen raser, da de mange soldater der sad på ladet og foran var tungt bevæbnet med automatvåben. Nu er det mange år siden jeg har slået mine tøjler i militæret, men alligevel blev jeg bange og usikker på det hele. Hvad var dog det, og var det den måde politiet kørte rundt på i det område jeg skulle bo i. Mange spørgsmål poppede op i mit hoved, og mere og mere usikker blev jeg over det hele. Jeg havde hjemmefra hørt om de mange militær patruljer der kæmpede mod narko kartellerne i byen for at rydde op før de mange OL turister skulle ankomme, men at se dem med mine egne øjne og så på den måde, havde jeg ikke forventet. Pludselig gik virkeligheden op for mig og jeg følte en usikkerhed som jeg aldrig havde følt før, jeg var bange.

Jeg forsøgte at kommunikere med chaufføren, men det var håbløst, da han tydeligvis ikke forstod min antydning om at han gerne måtte køre mig til et andet sted og finde et hotel der lå langt væk fra det område her. Han svarede tilbage på portugisisk som jeg ikke forstod, og det var som om han sagde, vi er der lige om lidt. Efter lidt frem og tilbagekørsel, holdt vi pludselig ved den smalle gade som hotellet lå i, og ganske få 100 meter henne af gaden lå hotellet med sin grønne facade ud mod vejen. Der var mørkt og begrænset lys ved hotellet og det var som en stor villa der lå lidt fra vejen med et smedejernshegn foran og sikret med en låst låge. Jeg betalte chaufføren og han lod mig beholde de sidste penge, da han var træt af at have kørt mig rundt på den måde uden at kunne finde adressen. Han havde ingen GPS, så det nyttede ikke noget at jeg var sur eller skuffet over turen da han jo havde gjort sit bedste.

Jeg ringede på en klokke og en stemme spurgte gennem et samtaleanlæg hvem jeg var. Efter jeg havde fortalt det, blev dørlåsen slået fra og så gik jeg ind. Jeg tomlede gennem en smal gang ned af en trappe med min store kuffert og på vejen ned kom en sød pige mig i møde og bød mig velkommen. Hun var lille og spinkel med masse af øreringe og en næsering der sad diskret gennem hendes næsebor. Det mindede mig om den måde tyre blev trukket ved næsen, og jeg undrede mig over at en så pæn pige som hun var ville have en ring siddende på den måde.

Hun var meget venlig og viste mig straks køkkenet som der var til rådighed for gæsterne og efterfølgende låste hun op til mit værelse og bad mig gå inden for med min kuffert og håndtaske. På trods af det smalle værelse som jeg nærmest ville betegne som en balkon med brædder rundt om, en seng og en smal håndvask med kold vand, var det overvældende trygt at møde hende. Jeg mærkede straks en ro i mit sind på trods af oplevelsen i taxien og de mange indtryk på vejen gennem området hvor hotellet lå. Det var som om det var helt rigtigt at jeg skulle bo der og hun var enormt positiv hver gang hun skulle forklare mig noget om forholdene på hotellet hvilket gjorde, at jeg straks følte mig hjemme. Jeg havde i mange år været vant til mere luksus hvor end jeg kom hen på ferie, men det var som om at dette sted var tilstrækkelig for mig i den situation jeg var i. Jeg takkede Gud for den meget fine modtagelse og blev inviteret ned i cafeen efter at jeg havde fået mine ting på plads på værelset. Værelset havde heldigvis eget toilet med en bruser lige ved siden af med begrænset plads, men det var super fint til mig. Jeg vaskede mig lidt i det kolde vand fra håndvasken og tørrede mig på de ophængte håndklæder der lugtede lidt surt. Ligeledes var senge tøj et lagen med et gammelt tæppe over der kunne varme mig en lille smule i sengen. Temperaturen var omkring 17 grader da det på trods af min sommerferie var vinter tid i Rio. Der var ingen vinduer i værelset, kun nogle skodder der kunne åbnes for at tjekke udsigten fra, med andre ord var der lige så meget støj inde på værelset som uden for. Jeg var glad for at jeg havde medbragt hørepropper med den larm fra nabolagets gøende hunde. Når først en hund begynde at gø, var det som om samtlige hunde i de andre haver også lige skulle snakke med på hundesprog. Det gik i ring rundt i nabolaget, men faldt da til ro igen efter et stykke tid.

Jeg låste værelset og gik ned i cafeen hvor pigen sad bag ved en bardisk med en PC placeret i den ene side. Hun skrev mig ind og jeg underskrev de dokumenter hun skulle have før at jeg var rigtig registreret. Hun fortalte mig om hotellet og dets gæster og spurgte om jeg ville have en øl. Det ville jeg gerne og jeg sad så pludselig og nød en dåse Heineken på en høj barstol og kunne se den fine udsigt over aften Rio. Klokken var 21 og jeg havde faktisk slet ikke sovet i flyet selvom jeg havde både tæppe og ørepropper. Mine ben var ømme efter at have siddet så meget i et flysæde og mest af alt havde jeg ikke lyst til at sidde for længe i barstolen.

Pigen fortalte mig grundigt om alle de muligheder der var i området og forsynede mig med bykort og plan for busser og metro. Hun pointerede særligt, at jeg bestemt måtte besøge de mange barer der var i Santa Teresa. Hun fortalte om musikken og

stemningen der var med stor iver, og det var som om hun selv var en stor livsnyder når det kom til byens natteliv.

Jeg fortalte hende, at jeg var kommet til Rio for at besøge kirker og ikke barer, men havde da ikke noget imod at kikke forbi det omtalte område med det indbydende natteliv. Hun var åben og syntes det var godt at jeg var kommet med det formål, men undrede sig også over at jeg ikke havde andet for øje når jeg nu alligevel var kommet til Rio. Hun var efter sin egen opfattelse selv spirituel og jeg spurgte ind til hvad hun mente med det. Hun forklarede ikke nærmere, men sagde bare "spirituel, du ved" og løftede sin hånd op i luften og rullede den rundt som om hun ville antyde noget åndelig omkring sig. Jeg valgte ikke at spørge mere ind til det forvirrende svar hun havde givet mig og i stedet fortalte jeg hende om det kald jeg havde fået til at rejse til Rio. Hun lyttede og jeg fortsatte med at beskrive mit forhold til den kristne tro og det at skulle bede for andre. Hun lyttede og vi talte sammen i en times tid om forskellige ting i den baggrund hun havde som katolik og min som lutheraner. Spændene samtale og jeg mærkede at hun forstod hvad det var jeg var kommet for at gøre hvorefter jeg gik på mit værelse og faldt hurtigt i søvn.

Første tur i byen

Efter en kold nat stod jeg op og vaskede mig ved vasken og gjorde klar til at gå ned i cafeen for at spise morgen mad. Jeg var glad for mit eget medbragte håndklæde, da hotellets var sure og ikke så behagelige at bruge til ansigtet. Cafeen var rimelig fyldt med mennesker, omkring 10-12 stykker der alle var i gang med at spise det mad der var opstillet som et mindre ta selv bord med et begrænset udvalg af brød, ost, lidt pålæg og forskellige slags marmelader. Mælk og yoghurt var ligeledes sat frem sammen med æg, kaffe og juice, så der manglede ikke noget og jeg fik også spist godt, da jeg gerne skulle have noget i maven til de udfordringer der ventede mig. Jeg spurgte en ny pige der sad i baren om nærmeste vej til byen, og hun forklarede mig vejen og hvordan jeg lettest kom ned i Santa Theresa. Jeg takkede og gik tilbage på værelset hvor jeg pakkede min PC-håndtaske med min bibel og de kort over byen, jeg aftenen før havde fået.

Så var jeg klar til gåtur og gik ned af den snoede bjergvej hvor hotellet lå tæt op af nabolagets andre huse. Det var tydelig at samtlige huse var låst grundig af og alle var lukket med hegn rundt om, nogle hegn var mere en to meter høje og endda med pigge på toppen. Det var tydelig, at alle havde sikret deres grunde med hegn og låger der forsvarligt sikrede beboernes imod uønsket indtrængning, hvilket var skræmmende at tænke på når man er vokset op i Danmark. Intet stod åbent og alle butikker havde vagter ved indgangen der fulgte en nøje som man passerede forbi på gaden. At være vagt i Rio måtte være et af de største erhverv da også lejlighedskomplekser var bemanded med vagt og sikkerheds hegn rundt om. Jeg kom ned af bjergets smalle vej og begyndte at gå mod centrum af en af hovedgaderne i Santa Teresas travle bydel.

Den første hjemløse

Efter ganske få meter kom jeg forbi den første hjemløse mand der lå på gaden og sov. Han havde en bylt han nok gemte nogle få ting i, men ellers var underlaget et stykke

pap der havde en længde som hans krop. Over ham havde han et gammelt tæppe og det var tydelig, at han var meget slidt og hærget i sit ansigt. Han sov og efter jeg havde set lidt på ham forsatte jeg videre. Jeg skulle dog ikke længere end maks. 10 meter før den næste hjemløse sad og stirrede tomt ud i luften med en kop stående foran der indbød til at man skulle putte nogle mynter i. Han var mørk i ansigtet og havde mange sår på sine ben. Han var ikklædt shorts og en beskidt T-shirt med huller på. Ved siden af fødderne stod et par slidte klipklapper der lignede dem jeg brugte at gå på stranden i på en varm sommerdag.

Jeg standsede op og fik øjenkontakt med manden der reagerede ved undrende at stirre på mig med forventningsfulde øjne. Jeg lagde en seddel i hans krus og knælede ned ved siden af ham. Han nikkede takkende over mit bidrag på svarende til 10 kr. og jeg mødte hans blik med et omsorgsfuldt blik der ville mere end bare bidrage økonomisk. Jeg tog hans hånd kærligt og sagde til ham på et engelsk jeg håbede han ville forstå lidt af, "Kristus elsker dig", han nikkede og forstod hvad jeg mente og efterfølgende samlede jeg mine hænder og indikerede at jeg ville bede for ham. Han nikkede og satte sig op samtidig med at jeg lagde min hånd på hans skulder. Der sad jeg nu pludselig på gaden midt i Santa Theresa travle gade omgivet af forbipasserende der nok ikke engang lade mærke til hvad jeg havde gang i. Det var som om vi var alene i verden og jeg indledte min bøn med at bede om velsignelse over manden. Jeg forsatte med at bede ham fri af forbandelser og onde ånder som jeg ganske nok viste fyldte en del i denne mands liv. Jeg mærkede hvordan en stank af urin rørte min næse da han ikke altid var hurtig nok til at forrette sit ærinde. Jeg forsatte bønnen og var uberørt af lugt og de gener jeg ellers ville forbinde ved at røre ved sådan en mands hænder. Jeg mærkede hvordan han klemte om min hånd samtidig med at jeg forsatte bønnen om englevagt rundt om ham og sluttede af med bøn om at Gud måtte sørge for ham i livet på gaden. Jeg rejste mig op og sagde farvel med et vink, hvorefter jeg forsatte hen af gaden mod den næste hjemløse.

Det var overvældende stærkt at opleve den måde jeg blev modtaget på når jeg ville bede for mennesker på gaden. De var åbne og imødekommende overfor mit tilbud, og et sted hvor flere var forsamlet, blev jeg trukket hen til en liggende mand der nok ikke var i stand til at gå. Det var en forpjusket og beskidt kvinde der også var hjemløs som førte min hånd hen på mandens pande samtidig med at hun tog min anden hånd og holde op på sit hoved og indbød til at jeg skulle bede og velsigne dem begge på samme tid. Jeg var overvældet og samtidig følte jeg en styrke og taknemmelighed over for Gud at jeg måtte blive brugt til forbøn på den måde. Jeg bad på samme måde og altid på engelsk, da jeg håbede de forstod bare lidt af hvad jeg sagde. Jeg bad om helbredelse og heling af den liggende mand, og jeg følte en stærk kraft omkring mig fra Helligånden. Jeg mærkede ikke nogen frygt eller andet modstand i mine bestræbelser på at være i tjeneste for Jesus og fik et enormt mod da jeg så glæden og den styrke det gav de hjemløse når bønner var afsluttet med englevagt. Jeg måtte altid bede det onde om at forsvinde og med udfrielsesbønner imod det okkulte og dæmoniske som jeg ved har stor indflydelse på folk i Brasilien. Jeg havde jo mine billeder inde i hovedet om alt det der foregik og var sikker på at det var den måde jeg skulle bede på.

Jeg fortsatte hele eftermiddagen med at gå rundt og knæle ned ved de hjemløse og tiggere der sad på gaden da antallet var enormt. Det var som om man nærmest faldt over dem og det var tydeligt at både lugten og omgivelserne omkring dem bar præg af den elendighed der kontrollerede området. Ikke en eneste gang var der nogen der rynkede på næsen over mig og det var en meget positiv oplevelse jeg aldrig vil glemme.

På et tidspunkt bad jeg for en liggende hjemløs der var meget forslået i hovedet. Hans sår var åbne og læskende og nogle af dem var blodet størknet udvendig. Det var som om han ikke engang havde tørret blodet af sit ansigt og i stedet var det tørret ind og sad nu fast som en størknet plamage der bestemt ikke pyntede og havde hårdt brug for behandling mod betændelse. Han var efter min overbevisning midt i tyverne og jeg var chokeret over synet. Jeg støttede ham og han satte sig op mens jeg igen spurgte om jeg måtte bede for ham. Han kom til sig selv og forstod ikke hvad det var jeg ville. Jeg sagde til ham at Kristus elsker dig hvorefter han nok begyndte at forklare mig retningen til den

berømte Kristus figur i Rio. Sådan opfattede jeg det da han ivrigt pegede i retningen af metrostationen jeg skulle gå imod. Jeg gentog flere gange at det var ham Kristus elskede og jeg foldede mine hænder og gjorde tegn til ham om, at jeg ønskede at bede for ham. Han forstod mit ærinde, og bøjede sit hoved ned samtidig mens jeg begynde at bede for ham. Han var meget taknemmelig og smilte til mig da jeg forlod ham videre han af vejen.

Det var som om de alle sammen var noget retarderet eller mindre udviklet og jeg begynde at se et mønster i de hjemløses personlige forhold. Det var tydelig at de havde intet andet end de ting de kunne være i besiddelse af, et underlag og tæppe og det tøj de havde på. Flere steder på gaden, så jeg tomme pladser hvor der også boede hjemløse da der var efterladt et underlag af pap og et tæppe der var rullet sammen. Her var et hjem midt på gaden hvor der bare ikke var nogen hjemme, men tingene lå fremme og der var flere af slagsen hen langs vejen. Det rørte mig dybt at se hvor tæt de lå og samtidig se de mange velhavende mennesker der bare gik forbi hver dag uden at gøre noget.

Kirken i Santa Teresa

Pludselig stod jeg overfor en kirke der gik ind i bygningen på gaden. Facaden var en stålport der slet ikke lignede en kirke da den udvendig var fyldt med graffiti, og var som de andre bygninger på begge sider sammenbygget i et. Jeg kikkede ind og kunne se et lang bord med indsamlings tøj som et par damer ivrigt solgte med venlige smil og bemærkninger til kunderne. Det var dejligt at mærke den fred der var og de glade mennesker der arbejdede her. Jeg spurgte om hvilken kirke det var og en af damerne svarede at det var en Baptist menighed, men hun havde meget svært ved det engelske men forsøgte så godt hun kunne. Jeg sagde til hende at jeg ville komme med noget tøj, da jeg jo havde en kuffert fyldt med sommertøj fra Alanya, hvilket jeg ikke er sikker på hun forstod, men venlig nikkede hun og fortsatte sit arbejde. Jeg spurgte om jeg måtte hilse på præsten og forklarede hende at jeg var kommet fra Danmark for at besøge dem. Hun pegede ind i kirkerummet bag ved og jeg kunne se en flok samlet i det ene hjørne af kirken. Kirkerummet var som en traditionel kirke med alterbord og talerstol, men præget af meget fattige vilkår. Stolene i kirkesalen var plastik stole som vi i Danmark nok ikke engang vil have stående på vores terrasser men hurtigst mulig kørt til den nærmeste affaldsstation. Men rummet havde hjerte og stemningen rolig på trods af alt det der foregik ude på gaden hvor de hjemløse holdt til.

Den flok der var i det ene hjørne var i gang med noget der for mig mindede om en støttegruppe og præsten talte til dem og de virkede noget svage som personer. Før jeg satte mig på forreste række, fik jeg øje på en pige der stod ved en opslagstavle der hang på den bagerste væg i kirken. Hun virkede ulykkelig og jeg valgte derfor at opsøge hende for at høre hvad der var i vejen. Mens jeg gik hen imod hende, sad hun på en stol med hovedet ind over et bord der stod foran opslagstavlen. Hun kikkede op og jeg så hendes øjne var fugtige efter at hun havde grædt. Jeg kikkede på tavlen og uden at kunne læse hvad der stod, gik det straks op for mig hvad det handlede om. Tavlen havde flere billeder hængende med personer og tekst under som jeg tror betyder

forsvundet. Det var tydeligt at de fem seks billeder repræsenterede nogle personer der var forsvundet og jeg så straks at det var personer der nok var teenagere eller der omkring aldersmæssigt.

Jeg spurgte hende hvad det var og hun forklarede mig en masse på portugisisk som jeg ikke forstod. Jeg afbrød og sagde at jeg ikke talte sproget, men kun engelsk hvorefter hun begynde at smile og var lidt forlegen over ikke at kunne tale med mig. Jeg spurgte hende om jeg måtte bede for hende og sagde som jeg plejede, at Kristus elsker dig på engelsk hvilket hun forstod og indvilliget i forbøn hvorefter hun straks bøjede sig ned igen ind over bordet. Hun virkede på ingen måde som de andre ude på gaden, men var en helt almindelig pige der nok savnede en af de personer, hvis billede, var sat op på opslagstavlen. En uhyggelig tavle der fortalte en historie om hvert et billede ud fra den tekst der, stod under men navn, alder og yderligere information. Jeg lagde min hånd på hendes skulder og bad for hendes bekendte og den sorg hun var i. Jeg bad Jesus om at gribe ind i hendes liv og styrke hende og give hende hvad det var hun havde brug for. Jeg bad også for personerne på billederne måtte blive fundet eller hvad der nu var baggrunden for at de hang på den tavle. Efterfølgende sagde hun tak og gik hen imod de andre i gruppen der sad sammen med præsten. Jeg satte mig foran på rækken og ventede på at præsten skulle blive ledig så jeg kunne møde ham.

Der gik lidt tid og gruppen kikkede et par gange over mod mig og jeg husker en fra gruppen gav mig et smil og vink, som om han ville sige OK til mig. Jeg smilte tilbage og sad stille på stolen og begynde at bede for kirken og dens arbejde i området. Pludselig afbrød præsten gruppens samling og kom mig i møde med et varmt smil. Jeg rejste mig og hilste pænt på ham og mærkede en venlig og imødekommende mand midt i fyrrerne der var høj og slank i pænt tøj. Jeg præsenterede mig og han ligeså hvorefter jeg tænkte, endelig havde jeg fået kontakt med en menighed og nu skulle jeg fortælle om mit formål med besøget. Det blev dog kort, for præsten talte næsten ikke engelsk og havde meget svært ved at forstå hvad jeg sagde. Han var lidt genert ved sine sprogkundskaber, men jeg forsøgte langsomt at forklare hvad det var jeg ville.

Jeg tror ikke han forstod mig så i stedet spurgte jeg ham om den kommende Gudstjeneste der skulle være den kommende søndag. Han forklarede mig med noget besvær at kirken åbnede 9:30 og Gudstjenesten ville starte 10:30. Herefter pegede han på den gruppe han havde siddet sammen med og jeg forstod at han måtte tilbage og forsætte sit arbejde. Jeg sagde venligst farvel og Guds velsignelse over hans tjeneste og gik herefter ud af kirken igen hvor den nærmeste cafe var på den anden side af vejen. Jeg trængte til noget kaffe og juice og måske noget brød eller kage.

Den sultne hjemløse

Lige før jeg gik ind på cafeen så jeg for enden af bygningen en sovende hjemløs mand der lå fladt på fortovet med en bylt under sit hoved. Da jeg nærmede mig spærrede han øjnene op og jeg fortalte ham som sædvanlig, at Kristus elsker dig og jeg tilbød også forbøn. Han sagde ja og jeg bad for ham mens han sad på kanten af bygningen til cafeen. Efterfølgende begyndte han at tale til mig som om han ville noget med mig. Jeg

fandt da hurtig ud af at han var sulten og gerne ville have kaffe og brød på cafeen hvilket jeg gerne ville give ham da jeg også skulle bestille noget.

Personalet tog godt imod os og jeg bad ham selv bestille, da de havde svært ved at forstå engelsk som sædvanligt. Han bestilte kaffe og en sandwich og jeg tilføjede 2 glas store friskpresset juice og en sandwich til mig. Personalet fniste lidt i baggrunden, da denne mand talte højtlydt til mig som om jeg var hans bedste ven, dog uden at jeg forstod noget som helst.

Vi fik vores mad og han tilføjede adskillige poser sukker til sin kaffe som om han ikke kunne få nok af det. Vi spiste sammen ved et bord og han fortsatte snakken og ikke kun til mig, men også de andre gæster talte han til. Jeg ved ikke med sikkerhed hvad det var han sagde, men det var som om han fortalte glad om sin oplevelse sammen med mig og det at jeg havde givet ham noget at spise den dag. Det var som om han bare nød det vildt meget og de andre gæster lyttede da også til hans begejstring. Mens jeg spiste min egen sandwich og drak min kaffe betragtede jeg ham nærmere og det var den samme type hjemløse som de andre. Noget forpjusket og lidt ved siden af sig selv og præcis som de andre hjemløse, var han en smule retarderet og ikke helt normal. Han fortsatte begejstret mens jeg tænkte, at nu måtte det dog snart stoppe med al den tale, men han var bare så glad og undrende over at have mødt en venlig turist der gerne ville dele en cafeoplevelse med ham.

Et middelaldrende par var blevet færdig og rejste, og jeg betragtede dem på vej ud af cafeen. De var meget pæne i tøjet og damens taske så heller ikke så billig ud. Manden stoppede op ved siden af mig og gav mig sin hånd og hilste venligt som om han sagde tak for det jeg havde gjort for den hjemløse, der stadig sad og talte med et stort forundrende blik i ansigtet. Han var bare så glad og oplevelsen tror jeg han husker i lang tid fremover. Jeg gav ham det halve af min sandwich og resten af mit glas med juice og han tog glad imod det hvorefter jeg vinkede farvel og gik ud på gaden igen.

Jeg tænkte meget over det der var sket og det velhavende par der hilste på mig da de gik og ønskede bare, at de måtte gøre det samme for en hjemløs hver dag. Hvis bare de rige ville dele deres levninger med dem der ingen ting har, så de hjemløse var fri for at rode i ulækre skraldespande, så kunne de få et måltid mad hver dag. Jeg er sikker på, at resterne fra de riges bord let kunne udrydde sult i Rio, når jeg tænkte på al den mad jeg også er vant til at smide i skrællespanden hjemme i Danmark.

Jeg var blevet træt og mærkede en modløshed på vejen hjem til hotellet, og det blev pludselig svært for mig at knæle ned ved de andre hjemløse på vejen. Det var som om jeg hørte en stemme inde i mit hoved der sagde, at nu kunne jeg jo ikke redde hele Santa Therasas hjemløse og slet ikke på den måde som jeg gik rundt på. Det blev jo kun til en den dag og de andre havde jeg jo ikke givet andet end nogle mønter i deres tiggerbæger. Hvad havde jeg tænkt mig og var det noget jeg skulle gøre hver dag eller hvad. Spørgsmålene væltede ind over mig, men det var en positiv oplevelse, da det satte gang i mange kreative tanker om hvordan jeg de næste dage skulle gribe min mission an.

På vejen passerede jeg et super marked og fik en ide til hvordan jeg billigst muligt kunne dele noget ud mens jeg gik på gaden. De havde store poser med brød der var forholdsvis billigt og vandflasker med frisk vand der heller ikke kostede så meget. Nu var planen klar, jeg skulle de efterfølgende dage købe brød og vand jeg kunne give de hjemløse og på den måde nå flere med lidt godt til maven.

En aftentur i byen

Da jeg kom tilbage på hotellet gik jeg i bad under den bruser der var placeret ved siden af toilettet. Det var en gennemstrømningsvarmer på el, hvor ledningerne nærmest sad i en fuglerede over og gav kontakt til varmelegemet. Nu er jeg jo ikke el faglig uddannet, men jeg viste at man bestemt ikke skulle pille ved den side af bruseren pga. risiko for elektrisk stød af den helt store styrke. Jeg viste, at den slags gennemstrømsvarmere til brusere, krævede mindst 25 ampere som jo var lang mere end hvad et almindeligt parcelhus i Danmark havde tilrådighed.

Uanset min bekymring, så virkede bruseren og jeg kunne høre hvordan vandet blev varmet op, som når en elkedel nærmer sit kogepunkt, hvorefter vandet langsomt løb ud af bruseren til stor skuffelse for et luksus menneske som jeg er. Det kom nærmest kun i hastige dråber så hårdskylningen blev noget længere end forventet, men det gik jo alligevel med tålmodighed, og tid havde jeg jo nok af.

Efter bad og omklædning, gik jeg ned i cafeen hvor en lille flok var tilstede. Jeg satte mig op til baren og iagttog den flotte udsigt over Rio by Night. Det var fredag aften og Cafeen var en udendørs med et overdækket tag så udsigten var helt unik da placeringen var oppe af siden på et bjerg. Jeg faldt i snak med den pige der havde vagt i baren og hun spurgte ind til min dag og hvad jeg havde lavet. Jeg fortalte hende at jeg havde gået rundt i byen og nydt de forskellige steder i Santa Theresa hvor til hun fortalte om de særværdigheder man kunne opleve. Jeg lyttede og vi talte et stykke tid sammen. Hun fortalte ligeledes om et ungt par fra Danmark der for tiden også boede på hotellet og jeg fik en kold øl bestilt som jeg nød med stor velbehag.

Hun spurgte om mit ærinde og om det havde noget med det kommende OL at gøre hvortil jeg forklarede hende hvad det var jeg var kommet for at gøre. Hun lyttede meget interesseret og stillede mange spørgsmål til mit kald og kunne godt forstå formålet med min rejse til Rio. Hun var selv på rejse som hun sagde og havde fået job på hotellet for at tjene penge og ventede til hun skulle videre til Italien engang til foråret næste år. Vi blev afbrudt da det danske par kom ned i cafeen og jeg hilste på dem og en fransk yngre pige der også arbejdede på hotellet, men som havde et studie hun var ved at afslutte.

Pigen der arbejdede på hotellet havde fri kl. 21 hvorefter en afløser ville komme og forsætte vagten så hotellet var døgnbemandet. Hun spurgte mig om jeg ville med hende en tur i byen og drikke en øl sammen med det danske par og den franske pige, hvilket jeg takkede ja til. Det var som om de var en stor familie på det hotel og jeg glædede mig over den positive atmosfære jeg mærkede og spændingen ved at skulle i byen med en flok unge mennesker hvis forældre, jeg faktisk var på alder med.

Vi gik fra hotellet efter kl. 21 og stemningen var skøn og vejret som en god sommeraften i Danmark, så turen til det nærliggende område med barer og restauranter gik ganske hurtigt. Jeg talte med det danske par på vejen og de spurgte ind til mit formål med besøget i Rio og jeg fortalte dem åbent om min tro og årsagen til mit besøg i Rio. De var søde og venlige og havde mange oplevelser fra deres rejse rundt i Sydamerika som de fortalte begejstret om. De havde været på rejse i Argentina og efterfølgende på tur rundt i Brasilien hvorefter de skulle være yderligere 4 dage i Rio før de fløj tilbage til Danmark.

Vi satte os ude på gaden med vores øl og fortsatte samtalen mens jeg nød den gode stemning under stjernerne i Rio. Pigen fra baren på hotellet, satte sig ved siden af mig og vi fortsatte vores samtale fra tidligere. Hun var 28 år gammel og en meget flot lidt mørk pige fra Venezuela med langt mørkt krøllet hår. Hun spurgte interesseret ind til min familie og jeg fortalte hende åbent om årsagen til min skilsmisse og de frustrationer jeg havde gennemgået det sidste års tid. Hun undrede sig over jeg stadig bar min vielsesring, da jeg jo var skilt og måtte se at komme videre i livet. Jeg fortalte hende at jeg ikke følte jeg var klar til at tage ringen af, da den ligesom var en del af min identitet og den betød en del for mig endnu. Hun var en voksen pige der også havde en del livserfaring at dele da hun fortalte om sit liv og den skilsmisse hun selv også fornyelig havde gennemgået. Den mindede slet ikke om min, men hun var i stedet blevet skilt, da hende og manden pludselig havde opdaget, efter fire års ægteskab, at de havde forskellige interesser, og følte sig begrænset af hinanden for at udleve dem. Jeg var lidt chokeret over, at hun åbenbart tog så let på ægteskabet, og jeg spurgte ind til den tro og baggrund hun kom fra.

Pigerne på flugt fra religion

Fabiola, som hun hed, var ikke bare en smuk pige fra de sydamerikanske himmelstrøg, hun udstrålede selvtillid og med en livserfaring der gjorde, at de spørgsmål og svar hun gav, gik lige i hjertet og jeg nød hendes selskab rigtig meget. Hun var vokset op i en katolsk familie der levede efter de ritualer og den livsopfattelses kirken havde præget hendes hjem med, men hun fandt det tomt og uden mening at skulle indordne sig under. Hun var ud af en søskende flok på fire, den ældste, og havde tidligt i sin ungdom meddelt sin mor, at hun ikke ønskede at følge de livsregler troen og kirken formanede man skulle. Hun havde giftet sig med en ligesindet mand og sammen havde de forsøgt at skabe en traditionel tilværelse i Venezuela med job og karriere.

Da oliekrisen, med lave olie priser, ramte hård i Venezuela, brød de op og rejste hvert til sit, og hun endte for en periode på det hotel i Rio, hvor jeg kom som gæst. Hun håbede på mere arbejde ude i den store verden som hun drømte om at rejse rundt i mange år endnu, og trivedes godt med arbejdet på hoteller. Hun havde lært det Portugisiske sprog på 3 måneder, da det mindede meget om det spanske som var hendes modersmål. Engelsk talte hun rigtig godt og hun havde en meget stærk og selvstændig personlighed med sig.

Hun var vegetar og var meget inspireret af det at være anderledes, hvilket også fyldte hende i det spirituelle, hvor hun mediterede efter at hun forinden havde røget noget marihuana. Det følte hun, åbnede sanserne og gjorde, at følelserne i kroppen blev mere sensitive. Jeg lyttede til hende og spurgte ind til de åndelige oplevelser hun fik ud af sit foretagende, og jeg lagde ikke skjul på de konsekvenser, jeg mente en sådan leg med det åndelige kunne resultere i. Hun var ganske bevidst om det åndelige, men mente at det var til opbyggelse af sjælen og stimulering af sanserne.

Jeg fortalte hende om Gud og Jesus, hvilket hun viste alt om, da hun jo var opdraget til, at følge den katolske tro og livsretning, men hun havde et fordrejet indtryk af, hvor kærlig en Gud vi egentlig har. Hun mente, at Gud var en udpræget egoist og brød sig ikke om hans mange regler og retningslinjer for livet, og de konsekvenser det havde, når vi mennesker skulle bøje os for ham.

Efter min opfattelse, var hun enormt oprørsk og jeg mindede hende flere gange om det offer Gud havde gjort for os, da han valgte at lade sin egen søn, komme til verden og bøde med livet på et kors, for at redde os ud af døden og mørkets afgrund. Hendes opfattelse af Gud og Jesus var helt fordrejet, så jeg tænkte at i stedet for at ryste på hovedet af hende, ville jeg fortælle mere om den kærlighed Gud var og det vi som kristne kan se frem til når vi vandre i skyggen af Jesus.

Vi gik i samlet flok tilbage til hotellet og jeg tilbragte yderligere to timer i selskab med det danske par, og særligt den danske pige, der få år tidligere havde gået på High School i USA, hvor hun boede ved en værts familie der var kristne og kom i en katolsk kirke. Hun stillede mange spørgsmål til min tro og fortalte om sit liv i USA der var meget præget af den kirke som værtsfamilien havde deres gang jævnligt i. Hun fortalte med stor overbevisning, at troen bestemt ikke havde ramt hende, da hun aldrig havde følte noget særligt personligt, og efter sin hjemkomst til Danmark, gled det straks væk. Men det var alligevel som om noget havde gemt sig i hende, da jeg mærkede hun lyttede meget når jeg fortalte hende om det at kende Jesus personligt. Hun var åben og imødekommende over for troen og ikke mindst den frihed troen gav.

Hun stillede spørgsmål ved om det nu også kunne være rigtigt, at så mange mennesker ville gå fortabt hvis ikke de omvendte sig, og hun var mere eller mindre kritisk overfor hele tanken om at der skulle være en fortabelse og det frygtelige det indebar. Jeg fortalte hende om de konsekvenser der var forbundet med fortabelsen og det at være borte fra Gud hvilket hun også lyttede til. Hun havde mødt en katolsk værtsfamilie i USA, der udelukkende troede på at det kun var katolikker der kom i himlen og derved også jeg skulle gå fortabt. Jeg fortalte hende, at hvis nogen efter min opfattelse har den holdning, at kun deres slags bliver frelst, så vil jeg holde mig væk fra dem, da så først kan man være sikker på at der er noget galt. Hun lyttede meget og begyndte så at tale om videnskaben, som hun jo mente havde en stor rigtighed og sandhed når den gennem sin forskning kunne konstatere, at de teorier der ligger bag udviklingslæren, bestemt var sande. Jeg kunne mærke at jeg ikke havde lyst til at gå ind i en længere diskussion om udviklingslæren og holdt mig til troen alene. Jeg fortalte hende at videnskaben, efter min overbevisning, også handler om tro, og at jeg viste flere

videnskabsfolk der ligeledes har en tro på en skaber, hvor efter det var ved at være tidlig morgen og på tide at vi fandt vores senge.

Besøg hos Christ Church Rio

Det var blevet lørdag formiddag, og jeg fik akkurat lige spist morgenmad før det var for sent. Jeg kunne godt mærke trætheden i kroppen efter sidste aften's bytur og lange samtale med danskerne, men jeg glæder mig over rigtigheden i, at vi som kristne altid skal bruge det gunstige øjeblik til at vidne om Jesus når lejligheden byder sig. Og heldigvis for det, da jeg godt kunne mærke en afstand fra danskerne de kommende dage. Det var som om de havde taget janteloven med til Rio, og det var noget jeg heldigvis kun mærkede fra dem, så måske er der en sammenhæng i at den onde og overskyggende lov, hænger i os danskere desværre.

Efter min morgen mad og lidt oprydning på værelse, var jeg klar til at besøge Christ Church Rio. Den lå et stykke vej fra mit hotel, så jeg bestilte en taxi da jeg vidste, at priserne var rimelige. Jeg vidste, at der skulle være Gudstjeneste om søndagen, men jeg ville være sikker på at finde der hen i tide, så det var vigtig for mig, at jeg lige havde set omgivelserne før søndagens Gudstjeneste.

Da jeg ankom til kirken var der også hegn rundt om denne og ligeledes et vagtværn der stod vagt ved indgangen. Jeg henvendte mig til vagten og spurgte om jeg måtte komme ind hvilket var ok. Jeg lignede jo ikke andet end en turist, så jeg blev taget venligt imod. Nu stod jeg ved kirken og betragtede den og det område den lå i. Det var ikke bare en kirke, men også en engelsk skole lå inde i området og ligeledes en anden bygning på den anden side. Det var tydeligt, at kirken var samlingspunkt for mange aktiviteter for det engelske fællesskab i Rio hvilket også de mange opslag på tavlerne ved indgangen viste. Der var billeder af skolens lærerstab og de administrative medarbejdere, der dagligt havde deres gang i området.

Længere henne af gangen hang så den opslagstavle, der havde med kirken at gøre. Her så jeg de forskellige medarbejdere og de to præster der var tilknyttet kirken. Jeg kunne se at de var forholdsvis unge, hvilket fik mig til at slappe lidt af, da jeg frygtede ikke at blive taget seriøst med det jeg havde til formål med mit besøg. Jeg havde ikke nogen anelse om hvordan de som præster var og hvad de stod for udover det jeg havde følt specielt for den kirke tidligere hjemme i Danmark.

Det var meget aktivitet på gangene og jeg henvendte mig derfor til en ældre dame der stod i gangen ventede. Hun var meget venlig og spurgte mig om jeg var kommet i forbindelse med OL, hvilket jeg som altid sagde nej til.

Jeg fortalte hende at jeg gerne ville møde præsterne eller en af dem, men hun mente ikke det var muligt på nuværende tidspunkt, og henviste til næste dags Gudstjeneste som startede 10:30.

Det er lige en som dig vi har brug for

Jeg fortalte hende om mit kald og årsagen til at jeg var kommet til Rio. Hun tog et godt kik på mig og jeg skyndte mig at spørge hende om hun syntes jeg var tosset, hvortil hun bestemte og direkte svarede, at det var bestemt sådan en som mig, deres kirke havde brug for. Jeg smilte og blev glad for det kontante svar, og jeg løsnede lidt op og tænkte, at så var det nok her jeg skulle satse på at komme i kontakt med både præsterne og menigheden. Helt tosset var det jo ikke.

På hjemturen gik jeg en del af vejen og slappede noget mere af i det område af Rio hvor kirken lå. Det var et pænt område med mange butikker og fine huse der var præget af specielle former for arkitektur og vidnede om, at her var velstand og rige mennesker. Det var et smukt syn der mødte mig da jeg gik han ad gaden, for til venstre for mig, kunne jeg se den store Kristus figur, der stod på det højeste punkt over Rio. Det var første gang jeg så figuren, og det føltes rart at kikke efter Kristus og tænke på ham når man så på ham.

Lidt senere tog jeg en taxi hjem og det lykkedes taxichaufføren at finde hotellet selvom han også havde sine problemer med det. Jeg var tilbage og gik på mit værelse hvor bøn og læsning i bibelen blev det jeg sluttede aftenen af med. Jeg skulle jo op og i kirken igen dagen efter, hvilket jeg var meget spændt på.

Velkommen i Christ Church Rio

Efter jeg var kommet tilbage til kirken søndag formiddag, var stemningen noget anderledes stille og meget præget af at det var kirketid. Skolen var lukket og ingen personale løb rundt og forberedte en hel masse, som jeg havde set dagen før. Jeg fandt senere ud af, at der var en del der forberedte indmarchen på det olympiske stadion, og den øvede man sig meget på i kirken, da skolen var meget involveret i det kommende OL.

Jeg gik ind i kirken hvor jeg blev venlig modtaget af en af præsterne som bød mig velkommen og spurgte hvem jeg var og om jeg igen havde noget med det kommende OL at gøre. Jeg blev naturligvis glad og præsenterede mig og fortalte ham, at jeg var

kommet for at besøge dem som kirke og bede for dem. Han undrede sig lidt, men jeg tror ikke han helt blev klar over hvad det var jeg mente, men velkommen blev jeg budt. Jeg blev samtidig, fordi jeg var ny, sat sammen med en amerikaner, der netop også var på vej ind i kirken på samme tid som jeg. Præsten hed Alex, og han gjorde meget ud af at jeg blev fulgt på plads sammen med amerikaneren, som jeg satte mig sammen med og begyndte at tale med.

Det var en rigtig god oplevelse, at præsten på den måde bød de ankomne velkommen og særligt havde fokus på evt. nye, så de kunne føle sig hjemme med det samme. Det var rart som ny og fremmed, at blive introduceret for en af kirkens medlemmer, så man derved fik selskab og ligeledes fandt sig godt til rette i kirken fra starten af.

Den første gudstjeneste

Alex var en yngre præst og enormt engageret i kirkens arbejde, og det at formidle evangeliet og føre mennesker til Jesus. Hans prædiken var rigtig god og jeg fik en fornemmelse af, at denne præst ville vinde mennesker for Jesus. Det gjorde mig tryk og jeg mærkede straks en stærk passion for kirken og dens medlemmer. Det hele så jo rigtig positiv ud, så nu var det bare med at kontakte dem og fortælle om mit kald til bøn og faste. Og lige netop bøn og faste, var tilfældigvis også temaet den pågældende søndag og det var grundlæggende det prædiken handlede om.

Dejligt, at opleve tingene alligevel begynde at give mening så jeg så frem til at møde dem rundt om kaffebordet lige efter gudstjenesten var færdig i det tilstødende kaffelokale.

Jeg fik hilst på flere af medlemmerne, og fortalte hvad det var jeg var kommet for, men det var som om de ikke rigtig forstod og snart blev jeg vendt ryggen til og overset i mængden rundt om bordet ved det stående kirkekaffe bord. Ikke at de var uhøflige, men de havde jo bare alle en del de lige skulle have hilst på og da jeg ikke kendte dem, var jeg nok ikke den mest interessante, at begynde og samtale med.

Præsterne havde meget travlt med at tale med de mange medlemmer, og jeg fik en fornemmelse af, at alle var positive og glade for fællesskabet, men også at det var svært som ny at komme ind i den lidt lukkede forsamling af kirkens medlemmer.

Alex fik jeg dog kontakt med, og jeg fik også talt med ham lidt mere over en kop ståkaffe, og han begyndte at forstå, at det jeg var kommet for var på en eller anden måde noget særligt. Han tog mig til side, og introducerede mig for den anden præst Mark, der ligesom alle andre også var travlt optaget af de mange han skulle tale med over ståkaffen rundt om bordet, men hilst fik vi da, og det var også godt at møde Mark.

Jeg talte med Alex i et stykke tid og forklarede ham mere grundig mit formål med besøget og han lyttede med noget større interesse end han havde gjort tidligere. Jeg fortalte ham om mit kald og bad ham bede for mig, da jeg jo ikke på nogen måde var blevet udsendt af nogen menighed i Danmark. Jeg følte et stærkt behov for at han skulle bede for mig og han blev slet ikke overrasket over mit ønske, men lagde straks hånden på mig og begyndte at bede for mit besøg hos kirken og det videre ophold i Rio.

Det gav mig på en eller anden måde fred og ro indvendig. Jeg havde under Gudstjenesten tænkt en del over, at jeg på ingen måde var under forbøn på rejsen, så det var dejligt at der kom styr på det også, og samtidig gav det mig en god oplevelse og fællesskab med Alex.

Efterfølgende sagde han farvel og forsat god dag hvilket der lige i første omgang gav mig et sus gennem kroppen. Jeg var jo lige kommet, så hvorfor det farvel, og hvad skulle jeg nu gøre og hvorfor blev jeg ikke inviteret ind til et møde eller lignende. Jeg måtte nøjes med at få en e-mail på Alex, og han afsluttede med at fortælle mig, at jeg nok skulle modtage kirkens nyhedsbrev.

Skuffet men i forventning

Jeg gik fra kirken lidt skuffet og undrende over at de slet ikke havde forstået min tilstedeværelse og det at jeg havde fortalt dem om mit kald og det jeg havde været igennem for at besøge dem. Mark havde også nævnt, at der vist nok var noget med en e-mail kirken havde modtaget, men da de kun svarede på mails en gang om ugen, måtte min nok være blevet arkiveret et sted hvor de ikke kikkede nærmere, så det var skuffende at tænke på, når de nu havde fået min mail, hvorfor brugte de så ikke lidt tid på at svare.

Måske var det ok, de to præster havde jo også så meget om ørene, det kunne jeg godt se med det aktivitetsniveau de havde i den kirke, så jeg måtte gå i mig selv og slappe lidt af og vente, og jeg havde jo hans personlige e-mail, så jeg kunne jo bare skrive til ham hvis der var mere jeg gerne ville.

Troede jeg måske, at bare fordi en tosset dansker dukkede op i deres kirke og sagde at han var kommet for at bede for dem, at så hele kirken straks skulle samles og fald ned til bøn efter min anvisning. Det kunne jeg godt forstå, og jeg tænkte en del på min egen kirke og hvordan jeg selv ville have taget imod en fremmed der kom på den måde. Jeg ville nok have gjort det samme.

Jeg besluttede mig for at skrive til Alex og høre om et Alpha kursus de havde på programmet i kirken, og som jeg før jeg gik derfra, havde hørt nogen tale om i døren. Alex svarede hurtigt tilbage og fortalte mig, at Alpha kurset var om onsdagen, og at jeg var meget velkommen til at deltage. Jeg havde samme dag som mit første besøg i kirken bestilt min hjemrejse, og det til 15 efter at jeg var kommet. Dvs. at min hjemrejse skulle være to dage før jeg skulle starte på arbejde igen, og så var min sommerferie slut. Det var pludselig som om, at dagene blev lange, men så havde jeg jo de venlige unge mennesker jeg havde været i byen med om fredagen.

Mandag aften blev jeg igen inviteret i byen sammen med det danske par, den franske pige og Fabiola fra Venezuela. De fortalte mig om en plads i Rio, hvor mange hundrede mennesker mødtes og hyggede sig til sambarytmer, og jeg besluttede mig for at gå med.

Efter vi var ankommet til pladsen med taxi, købte vi en øl og faldt ind i den store flok af primært unge mennesker der stod som sild i en tønne. Sambarytmerne kunne slet ikke høres, da der ikke var nogen højttalere eller andet til at forstærke lyden. Området var som en gade hvor alle vægge var overmalet med graffiti og der cirkulerede hele tiden sælgere rundt med kager, øl og andre lækkerier fra diverse boder. Det var overvældende at se de mange mennesker samlet på det sted, men jeg så hurtigt hvordan bagsiden af festen mere og mere kom til syne. Næsten samtlige af de unge røg

cannabis og det var så enormt, at selv om det hele foregik under åben himmel, fyldte den søde røg omgivelserne, og det så meget, at jeg frygtede at blive påvirket som passiv ryger, men det gik nu ikke så galt endda.

Jeg blev også tilbudt at ryge, men takkede pænt naj tak.

Du er jo missionær!

Jeg faldt i snak med en engelsk pige, som også boede på mit hotel. Hun var kæreste med en mand der arbejdede på hotellet, så der var pludselig endnu flere bekendte omkring mig. Hun spurgte mig om mit besøg i Rio, og jeg fortalte hende om min tro, kald og hvorfor jeg var kommet. Hun havde fået en del at drikke, men virkede alligevel ok til at føre en samtale med. Hun stillede en masse spørgsmål, og var meget nysgerrig i at høre hvad jeg syntes om Rio og de oplevelser og indtryk jeg havde fået.

Hun lyttede meget da jeg fortalte om de mange hjemløse jeg mødte på gaden og sagde, at jeg jo var på en missionsrejse, hvilket jeg egentlig ikke så det som, men hun gentog, at jeg jo var missionær i Rio. Jeg havde ikke tænkt over det på den måde, men det gjorde mig glad og jeg undrede mig over, at netop den titel skulle komme fra en lettere beruset pige der deltog i en fest med alkohol og cannabis i stedet for at komme fra de venlige præsterne og medlemmer fra kirken.

Mødet med David

Dagen efter til morgenmaden gik snakken lystigt om aftenens begivenheder, og hvad der ellers var sket. En unge mand, som også arbejdede på hotellet var på arbejde og havde travlt med at lave kaffe og stille mad frem, og han grinte meget da han hørte om de ting der var foregået. Jeg havde ikke set ham før, men pludselig vendte han sig mod mig og spurgte om jeg også havde røget noget hvortil jeg straks svarede overbevisende nej. Han kikkede på mig undrende og spurgte så om jeg havde haft en god aften. Det sagde jeg jo ja til, bort set fra at jeg var ked af, at alle de unge mennesker røg cannabis. Han hed David og talte rigtig godt engelsk, og det endda så godt, at jeg troede han var amerikaner, da hans accent mindede om den amerikanske. Han fortalte mig, at han selv havde studeret engelsk og lært at tale sproget gennem sine selvstudier. Jeg var imponeret over hans evner og vi talte kort sammen hvorefter han skulle videre med sit arbejde i cafeen.

Jeg satte mig ned og drak min kaffe færdig, og gjorde klar til igen, at skulle ned i gaden og opsøge de hjemløse. Lige før jeg forlod cafeen, kom David over til mig og spurgte mig om hvad det var jeg lavede i Rio. Jeg fortalte ham om det hvorefter han pludselig ændrede sig og begyndte at stille en masse spørgsmål angående mit besøg. Jeg fornemmede, at han gerne ville tale med mig, så jeg besluttede at blive længere i cafeen som også var ved at være tom, da morgenmaden var slut og faktisk ryddet væk.

David fortalte mig, at hans far var præst, og jeg fornemmede pludselig en enorm interesse fra hans side og vi satte os derfor sammen ved et bord. Det var som om hele Davids verden var gået i stå og de arbejdsmæssige gøremål sat på pause. Han stillede

en masse spørgsmål til min tro og baggrund, så jeg fortalte ham åbent om mit kald til Rio og de ting jeg havde oplevet før jeg besluttede mig for at rejse til Rio.

David var en åben og meget følsom ung mand, der havde været noget på afveje, med narkotika og cannabis, før han for nylig havde søgt tilbage til sin fars kirke og taget Jesus til hjertet.

Mødet med David var noget overraskende for mig, da det efter en kort samtale føltes som om, at vi havde kendt hinanden i flere år. Vi fortsatte samtalen langt hen på eftermiddagen, og emnet var udelukkende tro og det fællesskab vi har gennem Jesus. Jeg fortalte David om mit liv og vi delte mange personlige vidnesbyrd og skriftsteder.

Jeg fortalte ham om kirken jeg havde besøgt, og den længsel jeg havde følt for kirkerne i Rio og han lyttede med stor interesse. Han delte de mange udfordringer han havde stået overfor i sit liv, og ikke mindst de problemer han var løbet ind i da han var begyndt og tage narkotika og ryge cannabis.

Vi aftalte, at vi skulle mødes næste dag og jeg fortalte ham om det Alpha kursus jeg skulle deltage i den efterfølgende dag, og spurgte om han havde lyst til at komme med. Det kunne han ikke, men han ville gerne med i kirken den kommende søndag.

David og jeg gik også lange ture gennem byen og talte igen og igen om vores fællesskab i Jesus Kristus og jeg mærkede hvordan han blev mere og mere ivrig efter at kunne tjene Jesus. Det var som om jeg var til stor inspiration for ham og jeg mærkede at vores venskab blev mere og mere fortroligt og åbent mens vi gik og talte sammen. På vej rundt i byen besluttede vi os for at besøge kirken sent om aftenen, jeg viste jo at den altid var åben, da området var bevogtet og vagterne kendte mig, så det var ikke noget problem at komme ind. Alex havde også sagt til mig, at jeg altid var velkommen til at besøge kirken når det passede mig.

Vi kom også ind i kirkens område og jeg viste ham rundt i området hvor der var stille og fredeligt, da det var lidt sent på aftenen. Han virkede meget interesseret i kirken, og jeg mærkede at han på en eller anden måde var meget rørt over at være sammen med mig alene ved kirken. Vi satte os uden for på en bænk og vi kunne begge se stjernerne på himlen og mærke den ro der var. Enkelte kom ud fra en bygning der lå ved siden af, men ellers blev vi ikke forstyrret.

Pludselig tog David hænderne op til sit hoved og dækkede sit ansigt med begge hænder og begynde at ånde dybt, som om han havde noget der bare tyngede hjertet. Jeg spurgte ham om jeg måtte bede for ham og han sagde straks ja. Jeg begynde at bede og velsigne ham og den tjeneste jeg nu viste lå foran ham, dog uden at vide hvad Gud havde tænkt sig med ham.

Pludselig brød han helt sammen og tårerne begynde at trille ned af hans kinder. Det var som om Helligånden kom over ham, for han brød ind med sin egen bøn om frelse og retfærdighed. Det var som om han var fyldt med en skuffelse over alt det der foregik i kirkerne i Brasilien og den uretfærdighed samfundet var fyldt med. Skuffet over at præsterne ikke prædikede sandheden om Jesus og skuffet over den måde folket blev

behandlet på. Han fortsatte med at bede om at Jesus snart måtte komme og gøre op med det hele og skabe retfærdighed og fred. Han græd ind imellem og bad for de andre fra hotellet som jeg også kendte og den frygtelige konsekvens det havde, at de ikke kendte Jesus som deres frelser og ikke ville have noget med ham at gøre.

Det var enormt overvældende at mærke den passion han havde for retfærdigheden og jeg begynde at forstå hvorfor, når jeg tænkte på al den elendighed jeg så på gaderne i Rio. Landet var jo fuld af korruption og det strakte sig langt op til embedsmænd og regeringsledere. Alle tænkte kun på sit eget og hvor meget man kunne rage til sig selv og sine. Flere offentlige ansatte havde ikke fået løn i noget tid, da pengene ikke slog til grundet det kommende OL og ligeledes var en fond til netop at hjælpe de fattige og hjemløse, blevet brugt til indkøb af luksus for en lukket kerne blandt de styrende regeringsmedlemmer.

Det skræmte mig at høre hans bøn og råb om retfærdighed, men det var jo det der fyldte ham og hvad er forkert i at bringe alle ting frem i bøn. Det var en måde at bede på, der var meget langt fra den måde jeg kendte til, men jeg kunne godt forstå hans frustrationer.

Tiden gik og han bare bad og bad og jeg bad Helligånden om at fylde ham og lede ham og vise ham den vej han skulle videre i livet med. Det var så fantastisk at bare sidde og høre hans gråd og bøn, men også glæde over det Jesus havde gjort for ham. Helligånden kom virkelig over ham og det bare væltede ud af ham den aften ved kirken. Et par timer efter, forlod vi kirken og gik til den nærmeste Metrostation hvor vi sagde farvel da jeg skulle af ved min station.

Det sidste stykke hjem til hotellet takkede jeg Gud for den oplevelse jeg havde fået og den måde Gud havde fyldt David. Jeg takkede Gud for, at David var blevet min ven i Rio og alt det vi havde fælles som kristne. Det er jo den samme ånd vi deler, og det mærkede jeg med det samme når jeg mødte fremmede som jeg delte Jesus med.

Uddeling af mit sommertøj

Dagen efter var jeg igen på gaden i Santa Theresa og mødte igen nogle hjemløse der lå på gaden. Jeg fortsatte med at henvende mig til dem og tilbyde forbøn, hvilket de altid takkede ja til. Jeg havde medbragt en del af det tøj jeg havde taget med fra lejligheden i Alanya, og min plan var at aflevere det i den kirke jeg tidligere havde haft kontakt med. På vejen hen til kirken med mit tøj, mødte jeg de hjemløse og så deres elendige påklædning og begyndte i stedet at dele det medbragte tøj ud til dem jeg kom forbi. De hjemløse tog gladelig imod tøjet og jeg fordelte det så godt jeg kunne så jeg fik givet til så mange som muligt.

Det var tydelig at se på de hjemløse, at tøjet skabte glæde og blev taget godt imod. Jeg kunne jo se hvad det var de manglede når jeg henvendte mig til dem, og derfor blev det fordelt på en god måde. Nogle fik strømper og andre bukser og flere T-shirts blev givet væk sammen med nogle flaske vand jeg havde købt i et supermarked. Det var som om at alt af det jeg kom med havde deres interesse, da deres eksisterende tøj var slidt og

hullet og mange havde slet ikke strømper til fødderne. Jeg mærkede en glæde ved, at tøjet nu ville blive brugt, da jeg slet ikke huskede hvornår jeg sidst havde brugt det. Det havde i mange år bare ligget i skabet i Alanya, og jeg havde glemt hvor meget der egentlig var gemt der, men nu fik tøjet nye ejermænd der må siges at kunne bruge det.

Alpha i Christ Church Rio

Onsdag aften tog jeg metroen hen til kirken og jeg havde besluttet at komme i god tid for at tale lidt mere med præsterne, og få lidt mere information om kirken. Jeg var en halvtimes tid før og Mark og en yngre mand, der var lovsangsleder i kirken, tog imod mig. Jeg kunne godt mærke Marks interesse for mig med alle de spørgsmål han kom med. Jeg fortalte som det var, at jeg jo var kommet for at bede for ham og de andre i kirken. Han lyttede og vi havde et kort bedemøde sammen hvor vi lagde det i Guds hænder, hvilket gjorde mig tryk.

Lidt efter begynde folk at ankomme og da vi var samlet, var vi ca. 14 der deltog. Vi startede med lovsang, og så efterfølgende et afsnit på DVD der handlede om den fortabte søn og ligeledes fik vi en god forklaring på hvad denne lignelse fra Jesus egentlig betyder. Det var fint og vi blev efterfølgende delt op i grupper, hvor vi fortsatte samtalen om emnet. Jeg var i gruppe sammen med den amerikaner der havde taget godt i mod mig den første gang jeg var til Gudstjeneste, og en ældre mand der havde en lang livserfaring med at følge kaldet fra Gud. Det han fortalte os i gruppen ramte mig meget i hjertet, da jeg selv var i en af de situationer som han havde været igennem flere gange. Hans pointe var primært, at nok havde hans liv nogle gange været noget forvirrende, men han havde altid ventet på at Gud skulle vise ham hvad han skulle arbejde med. Det var dejligt at høre denne ældre mand fortælle at han på trods af sine op og nedture gennem livet, så ville han ikke ønske, at han havde gjort det anderledes da hans liv havde været enormt spændende og fuld af værdi, da han jo altid havde lagt det op til Gud, og så bare ventet på hans vejledning.

Vi sluttede Alpha af med en forfriskning og jeg fik efterfølgende også talt med den anden præst Alex, og vi aftalte at jeg skulle komme og bede sammen med ham om fredagen i kirken. Det glædede mig rigtig meget, at der nu var åbnet op for et fællesskab, og jeg takkede Gud for den tillid der var blevet vist mig fra præsternes side.

En forbeder i Danmark

Under min rejse til Rio, havde jeg skrevet til min gode ven Flemming, som tidligere i sit liv havde levet som vagabond gennem 38 år. Han boede i Aarhus og havde en periode i sit liv, hvor han skrev meget og fik mange profetier fra Gud. Det var overvældende så meget han skrev til mig, men det var enormt inspirerende og samtidig støttede det mig rigtig meget i mit kald og rejse til Rio. Ingen andre havde på den måde støttet mit kald og ikke nok med at jeg ikke behøvede at forklarer hvad jeg lavede, men Flemming skrev hele tiden til mig som om han viste præcis hvad det var jeg lavede i Rio og om de udfordringer jeg ville møde. Han skrev så åbent om de tanker han fik, at jeg let kunne genkende nogle af dem på min rejse. Han skrev til mig, at han så mig sammen med en ældre mand i mørkt tøj som jeg skulle lytte til og ligeledes om en ung mand jeg skulle

velsigne på min rejse. Det var så tydeligt for mig at se begge de personer, da jeg tror den ældre var ham jeg mødte til Alpha kurset, og som talte til mit hjerte om sit liv og om at vente på Gud, og den unge tror jeg var David, som jeg delte meget fællesskab og bad sammen med i kirken.

Det var en utrolig stor opbakning jeg fik gennem Flemmings profetier, og samtidig gav det mig tro til at holde modet oppe og vide, at Gud altid er 100 procent i kontrol, også når det blev svært og fristelserne væltede ind over mig.

Fristelser var der nok af

Jeg blev klar over at fristeren også var rejst med til Rio, da jeg gentagende gange blev mødt med indbydende ord og antydninger fra Fabiola der altid var rar og nem at tale med, men som jeg bestemt måtte bakke væk fra når hun med sine smukke og indbydende øjne sagde følgende "You are so handsome" der frit oversat betyder, du er så smuk. Nu ved jeg godt at en frit oversættelse ikke altid er retvisende, og at ordet "handsome" indeholder meget mere end smuk, specielt når det udtrykkes på en så indbydende måde som hun gjorde. Det var tydelig for mig, at bolden nu var spillet over til mig, og målet var frit og åbent til, at jeg kunne afslutte med en scoring. Jeg mærkede da også et sus gennem kroppen, men var straks klar over hvor galt det kunne gå, hvis ikke jeg straks trak mig tilbage.

Det var ok med hende at jeg trak mig tilbage, og jeg gjorde det på en måde hvor hun måske opfattede det som om, at jeg ikke fattede hendes antydning, selvom jeg nok ville virke som en mindre begavet mand. Efterfølgende var der ikke noget, vi talte fint sammen og var senere også sammen til en festival med samba, der foregik i kvarteret omkring hotellet. Det var tydelig at interessen for hende var stor, når vi sammen med nogle af de andre fra hotellet, var i byen. Flere bejlere stod klar, og jeg fik en opfattelse af, at hun havde en meget attraktiv tiltrækning på flere af de lokale vi mødte, og som hun i forvejen kendte.

Bedemøde med præsten

Dagene gik pludselig hurtig og det blev fredag hvor jeg skulle mødes med Alex i kirken og tale mere åbent om de ting jeg var kommet for at bede for. Det var 11 om formiddagen, og Alex var klar til først at vise mig rundt i de lokaler hvor kirkens administrations personale havde kontor, og jeg hilste på dem alle sammen. Han præsenterede mig som ham fra Danmark, der var kommet for at bede for kirken hvilket jeg mærkede var til stor begejstring fra flere af dem. De var glade for mit besøg og stillede også spørgsmål til mig og fortalte mig om hvad de hver især arbejdede med. Jeg fik et rigtig god indtryk af medarbejderne og den måde de havde taget imod mig på.

Vi satte os inde i kirkerummet foran alteret og jeg begynde at fortælle Alex om hvorfor det var jeg var kommet netop til deres kirke. Jeg havde valgt først at fortælle Alex om mit liv i Danmark, inkl. min skilsmisse og den betydning det havde haft på mig. Han lyttede mens jeg fortalte ham at jeg trods omstændighederne selvfølgelig var påvirket af mange følelser og det måske kunne have betydning for den oplevelse jeg havde haft gennem det sidste halve år og mens kaldet til Rio var kommet. Jeg ville ikke ligge noget

imellem, men involvere ham i så meget som muligt, så han kendte baggrunden og det jeg havde oplevet.

Jeg fortalte ham også om David jeg havde mødt på hotellet og at min plan var at David skulle komme med i kirke den kommende søndag. Han lyttede og stillede mange spørgsmål til de ting jeg kom med. Jeg valgte også at fortælle ham om de dybere årsager til min skilsmisse og den frustration jeg havde over for at Gud ikke greb ind og redede mit forhold til min x-kone.

Alex fortalte også om kirken og om hvordan hans, og den anden præst Marks familie, havde fundet sig tilrette ved kirken og arbejdet med menigheden. Han nævnte også de problemer de havde haft i forbindelse med opstarten og de nye tiltag de gerne sammen ville indføre i kirken. Det var en lidt ældre menighed som helst ikke så de forandringer som de nu så yngre præster havde for øje.

I forbindelse med de udfordringer de havde som nye præster, havde de sammen med deres ægtefælder, holdt et bedemøde, hvor de havde lagt deres tjeneste og ønsker frem for Gud. Under bønnen fik Marks kone et billede af en have, hvor der stod et æbletræ. Æblerne faldt ned og rådnede på jorden, men en havemand kom og samlede dem op i en kurv. Havemanden behandlede de dårlige æbler som om de var dyrebare og værdifulde for ham og billedet tolkede de sammen, som om de skulle være forsigtige overfor medlemmerne i menigheden.

De ønskede ikke at gøre noget for hurtigt, men ville gerne indføre nye tiltag i kirken langsomt, så de var sikker på at alle kunne følge med. En af de store ændringer de ønskede, var at indføre skærme i kirken således at man kunne følge med i lovsang og læsning på skærme rundt om i kirkerummet. De havde også indført, at en lovsangsleder skulle lede menigheden gennem mere moderne lovsang, i stedet for kun, at de traditionelle gamle salmer, skulle synges. Det skulle være et nyt tiltag, og samtidig tiltrække yngre og børnefamilier til kirken, som de viste var muligt at få med.

Alt i alt mindede det mig om de tiltag kirker og andre menigheder i Danmark også forsøgte at forny sig på, og jeg genkendte de samme udfordringer som min egen kirke havde gennemgået de seneste 15 år.

Havemanden og æblerne

Mens Alex fortalte om det billede Marks kone fik under bedemødet, fortalte jeg ham, at Flemming, min forbeder og ven fra Danmark, havde fået et fuldstændig lignende billede, dog uden havemandens tilstedeværelse. Flemming havde lige få dage forinden, skrevet til mig om et billede han havde fået, og beskrevet i detaljer hvordan æblerne var faldt fra træet. Det underlige var, at æblerne Flemming så også rådnede når de ramte jorden. Flemming havde skrevet det til mig og bedt mig om at hjælpe med at tolke det, da han virkelig undrede sig over hvad det kunne betyde. Jeg skrev straks til Flemming da jeg kom hjem på hotellet igen, at der var en havemand i Marks kones billede, og det virkede på Flemming som om, det var betydningen han skulle have.

At Flemming skulle få en betydning på sit billede helt fra Rio og gennem mig, undrede os begge, men glæde og lovsang blev der hjemme hos Flemming den dag.

Efterfølgende undrede jeg mig også over, at Alex valgte at fortælle mig om det billede, men det havde fået stor betydning for præsterne og deres ægtefælder i Rio, så hvorfor skulle det så ikke også komme til at få betydning for Flemming i Danmark og så lige med den krølle, at der var en havemand der manglede.

Et fort omkring en skrøbelig sjæl

Vi afsluttede vores møde med bøn for hinanden og jeg bad for præsterne, menigheden og de udfordringer de stod i. Alex bad for mig om, at mit ægteskab måtte blive genoprette og lykkedes igen, og at den rejse jeg var på måtte få betydning for kirken og være til opbyggelse af mig selv.

Efter vi sluttede vores bedemøde fortalte Alex mig, at han så mig i et fort der var beskyttet fra alle sider og det jeg havde brug for var ro i en periode for igen at finde mig selv. Det var meget inspirerende og rørende at han fik det billede, da jeg godt kunne se mig selv som en meget aktiv kristen, der også havde brug for ro og beskyttelse i en periode, når jeg tænker på de forandringer jeg havde været igennem de seneste års tid.

Godt nok var billeder fremmed for mig, da jeg aldrig selv havde haft sådanne oplevelser, men det gav rigtig god mening og jeg følte mig tryk sammen med Alex og den fortrolighed vi kunne dele sammen. Ufatteligt hvad et fællesskab i Jesus kan gøre ved folk, der aldrig har set eller kendt hinanden, men hvor man er i besiddelse af den samme ånd.

48 timers bønnehus

Mit ønske til Alex var, at jeg i Christ Church Rio, skulle planlægge et 48 timers bede og bønnehus. Jeg var meget inspireret af et lignende arrangement, vi havde holdt i min egen kirke i Danmark. Det var startet op af nogle af de unge fra ungdomskirkerne i Randers, og jeg havde oplevet noget ganske særligt under bedemødet. For mig var det et stærkt våben mod djævelen, og jeg havde følte en styrke og ro gennem forløbet og de rammer der var forberedt omkring det. Jeg forsøgte at overbevise Alex om, at det ville være godt, hvis vi kunne lave et tilsvarende i Christ Church Rio, og så have fokus på de fem områder jeg havde beskrevet plus evt. hvad der fyldte i deres kirke. Endvidere invitere menigheden med gennem nyhedsmail og lave en bekendtgørelse om det i kirken. Han overvejede meget mit forslag og nævnte samtidig, at en anden fra kirken for nylig havde nævnt et lignende initiativ som de samtidig overvejede. Desværre endte det med, at han afviste mit forslag, da menigheden i forvejen var fyldt godt op med nye initiativer, som han nu følte først skulle grundfældes. Han var bange for at sætte gang i for mange ting på trods af både mit og den andens forslag om mere fokus på bøn. Han sagde derimod, at jeg måtte benytte kirken så meget jeg ville, men lidt skuffet var jeg da jeg gik fra vores møde. Det var tydeligt for mig, at de havde en del bekymringer for menighedens medlemmer da de var midt i en forandringsproces, der krævede forsigtighed.

Jeg kunne også godt forstå det, da jeg selv kendte til forandringsledelse i kirker og menigheder i Danmark, men undrede mig over hans afvisning, da der jo var andre i kirken der ønskede det samme. Hvad kunne være forkert i at lave et bedemøde for kirkens medlemmer og besøgende, når de stod foran et kommende OL og andre store udfordringer med forandringsledelse.

Jeg lærte, at der ikke er forskel på den måde tingene i kirkerne foregik på, selvom det her var på den anden side af Atlanterhavet.

Kristus er stor

Ja han er sandelig stor, både i virkeligheden, men også på toppen af det højeste bjerg i Rio. Jeg var alen på tur til det berømte bjerg, hvor Kristus figuren står som et overvældende symbol på, at man nu er kommet til Rio.

Cristo Redentor, betyder Kristus frelseren, og er navnet på den meget berømte kristusstatue som står på det 710 meter høje bjerg Corcovado, og som ser ud over den enorme by. Samtidig med, at den er et kristent symbol for byen og Brasilien, er den også et kæmpe vartegn. Statuen er 38 meter høj og vejer 700 ton og symboliserer Jesus Kristus som frelseren, der møder os med åbne arme for at vise sin kærlighed. Man kan se piercingerne i begge hænder, så jeg forestiller mig, at den symboliserer Jesus i sit herlighedslegeme efter opstandelsen.

Det er særlige følelser man oplever i sin krop når man nærmer sig toppen fra den snoede bjergvej. Turen går afsted fra en metrostation med minibus, og bugter sig opad gennem bjergets tætte skov. Man får en fornemmelse af, at hvis bussen vælter ud over kanten, bliver det livets endestation, og chaufføren lod ikke spændingen mangle. Jeg hørte flere gange sus fra de andre i bussen, når udsigten tæt op af siden på bussen kom lidt for tæt på. Det gik faktisk lodret ned, og autoværnet syntes ikke at se ud af noget særligt. Det var svært at filme eller tage billeder ud af vinduet, da bussen rystede temmelig meget grundet den brostensbelagte vej.

Men toppen blev nået og straks kunne man se bagsiden af figuren fra trappen der gik op til toppen. Mine forventninger til oplevelsen blev indfriet, det var rigtig godt og se figuren af ham, man på en så særlig måde har et nært forhold til. Fantastisk oplevelse og det var svært at løsrive sig fra udsigten over den skønne by Rio.

I bøn for Rio

Som alene på sightseeing, løb følelserne også af med mig og jeg udtrykte det i bøn for den enorme by, som Kristusfiguren betragter med sine kærlige øjne og åbne arme med naglemærkerne på håndfladerne. Spørgsmålene kom væltende ind over mig.

Hvad tænker Kristus lige nu om tilstanden i kirkerne i Rio, er de tro eller utro?

Hvad tænker Kristus lige nu om tilstanden i regering, politi og myndighederne i Rio, er de korrupte og undertrykker de befolkningen?

Hvad sker der ved det foranstående OL, sikkerhed mod terror, fest og glæde eller tragedie, Kristus ved det.

Hvad er meningen med den frygtelige Zika virus, som skader Brasiliens børn og findes der snart en vaccine, Kristus ved det.

Hvor mange hjemløse og fattige er der under Kristusfigurens åbne og flotte vider, Kristus ved præcis hvor mange.

Det var nemt for mig at bede til Jesus som jeg gik rundt på pladsen foran Kristusfiguren, og det på trods af den tætte mængde af mennesker. Jeg var jo helt anonym og alene, men bøn og lovprisning fyldte mit hjerte og blev udtrykt gennem mine tanker, rettet mod Jesus i det høje.

Senere skulle jeg spise noget, og jeg må sige, at jeg skammede mig over det enorme måltid mad jeg fik, men hvad kunne det nytte, de fattige ville jo stadigvæk ligge i gaderne når jeg kom ned fra bjerget.

Med David i Christ Church Rio

Så blev det endelig søndag og jeg glædede mig rigtig meget til at møde alle mine nye venner og bekendte fra menigheden. Jeg var særlig glad de David mødte mig ude foran Metrostationen, da jeg frygtede han ikke ville komme.

Mens jeg ventede på ham, var en fattig og hjemløs faldet om på gaden, men jeg fik et indtryk af, at alle folk omkring hjalp til, på trods af mandens lasede påklædning. Det var dejligt at se, at selv de laveste i samfundet, kan få hjælp når der opstår en akut situation, der kræver opmærksomhed fra de forbigående. Folk stoppede op for at hjælpe på trods af status og klasse. De havde også tilkaldt en ambulance, men den dukkede ikke op. I stedet for kørte en ambulance forbi ude på vejen, og trods de mange råb og pift om at bringe den til standsning ved den hjemløse, forsatte den forbi. Han måtte klare sig uden hjælp, og heldigvis kom han langsomt til sig selv. Jeg bad for manden diskret, og mange af de omkringværende kom med spørgsmål jeg ikke kunne forstå, jeg tror de regnede med, at jeg var uddannet læge eller sygehjælper, for mange sagde pænt tak til min indsats og interesse for manden.

Jeg fortalte kort David om hændelsen og vi begynde at gå i retning af kirken. Vi var i god tid, og straks faldt samtalen på vores forhold til at tjene Jesus. David havde en enorm længsel efter at tjene Jesus, da han var meget inspireret af den tjeneste jeg stod i. Jeg talte med ham om det at vente på Gud og se mulighederne åben sig foran en. Jeg huskede særligt hvad den ældre mand ved Alpha kurset havde fortalt om sit liv, og vi forsatte samtalen de 15 minutter det tog at nå hen til kirken.

Udenfor kirken var der flere mennesker forsamlet og de var ved at slutte en tidligere Gudstjeneste, som var for en lokal Portugisisk talende menighed. Vi stillede os lidt derfra og forsatte vores samtale og fik selskab af en englænder der var kommet til Rio for at deltage i åbningsfesten til OL og være frivillig. Han undrede sig over at der ingen kirkeklokker var på kirken, og det med god grund, da han var ringer ved en kirke hjemme i England. Vi andre havde jo ikke bemærket, at lyden fra klokker ikke fyldte omgivelserne.

Vi fik øje på Alex der stod på trappen og jeg introducerede ham for David og vores ringer. Alex bød os velkommen og da kirken skulle starte de nye installerede skærme op for første gang, var de meget spændte. De havde også i forhold til sidste søndag en forfriskning før man kom ind i kirken, hvis men ville have. Det var også meget nyt de havde gang i, og jeg begynde at forstå hvorfor Alex havde været så bekymret for at holde det lange bedemøde som jeg havde i tankerne.

Alex var særlig glad for at møde David og de fik snakket sammen om Davids eventuelle fremtidige besøg i kirken. David lyste op og jeg mærkede han befandt sig rigtig godt

blandt de engelsk talende medlemmer, og han fortalte mig at han gerne ville besøge kirken igen.

Gudstjenesten startede og det hele virkede som det skulle inkl. lyd og skærme. Der var på den søndag besøg af en anden præst, som også var englænder, men som var på gennemrejse fra Argentina, hvor ham og ægtefælden gjorde tjeneste ved en anden kirke. Hans prædiken var rigtig god og faldt lige ind i mit hjerte. Jeg fik virkelig præsenteret Jesus, hvilket jeg glædede mig over.

God forkyndelse om Jesus

Nu havde jeg en rigtig god fornemmelse om kirken og dens åndelighed hvilket gjorde, at jeg også takkede præsterne for deres levende måde at bringe budskabet om Jesus Kristus på. Helt fantastisk var det og det glædede mig at se hvordan der allerede var kommet besøgende til kirken som skulle være i Rio under det kommende OL. Alle i kirken havde arbejdet hård på, at blive klar til den invasion af besøgende et OL medfører. Efter Gudstjenesten var der igen kirkekaffe i salen ved siden af kirken, og jeg nød rigtig meget, at David allerede havde fået flere kontakter til de øvrige medlemmer som han faldt i snak med.

Forbøn for en dame i kørestol

Mark kaldte mig hen for at hilse på en dame der sad i kørestol og som jeg også havde set ved sidste Gudstjeneste og ligeledes havde hun deltaget i Alpha kurset onsdagen før. De spurgte mig om jeg ville være med til at bede for hende hvilket jeg sagde ja til. Vi samlede omkring hende og lagde hænderne på hende og Mark bad mig om at lede i bøn. Det var på trods af omstændighederne meget overvældende for mig at deltage, da jeg på en eller anden måde følte, at dette var et tegn fra Gud om, at de anstrengelser der lå forud for hele min rejse ikke var helt ved siden af.

Jeg begyndte min bøn med at takke for hendes mod og fortsatte med bøn om udfrielse og healing af hendes krop og sluttede med at bede om engelbeskyttelse over hende. Hun blev meget glad for vores forbøn og jeg så et glimt i hendes øjne, da jeg kort talte med hende efterfølgende.

At nogen træder til og beder for andre midt i en omgang ståkaffe i en kirkesal eller andet sted er helt fantastisk og noget jeg håber at alle kristne på et eller andet tidspunkt får lov at opleve. Det er som om alt andet rund om en bare går videre og man føler at det man er en del af er noget helt naturligt der bare høre til i vores fællesskab.

Tålmodighed belønnes

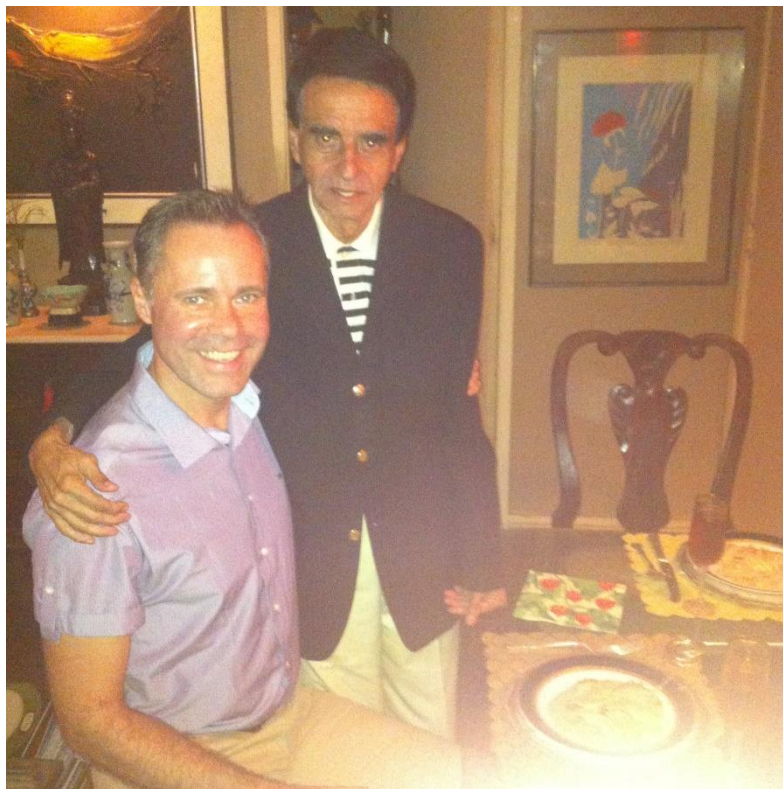
Jeg fik også talt med præsterne igen om at få mit ønske om 48 timers bedemøde gennemført i kirken. De ville rigtig gerne, men syntes ikke at tiden var til det lige nu. Jeg foreslog at mindre kunne også gøre det, og når de nu havde sagt til mig at jeg kunne benytte kirken så meget som jeg ville, lavede jeg lidt sjov ud af det og foreslog i stedet for 24 timer. Jeg sagde at jeg nok selv skulle stå for det og at det ikke behøvede at blive annonceret i hverken nyhedsmail eller bekendtgjort i kirken, som i øvrigt var for sent, da min hjem rejse skulle være den kommende fredag. De lyttede og det var som om at Alex alligevel ikke kunne sige nej. Han bekræftede mig i, at han jo havde givet lov til at jeg bare kunne benytte kirken så meget jeg ville, og hvad kunne der så være i vejen for at jeg holdt et 24 timers bedemøde i kirken. Det hele blev pludselig endnu mere positiv da Mark tilføjede, at de også lige kunne sende en nyhedsmail ud og informere medlemmerne om det, og opfordre dem til at komme forbi på dagen. Helt fantastisk sagde jeg og glædede mig til at komme i gang med at forberede mig til de 24 timers bedemøde. Jeg takkede Gud for hans indgriben og begynde at spekulere på hvordan jeg skulle sætte det hele op på en ordentlig måde.

En gæstfri mand

Da vi stod over kaffen, lagde jeg godt mærke til en ældre mand der virkede meget interesseret i mig og han henvendte sig også flere gange for at komme til at tale med mig, men han talte ikke så godt engelsk, så jeg havde meget svært ved at forstå ham. En anden fra kirken forsøgte at oversætte, men han havde pludselig travlt med at komme hjem, så vi manglede en tolk. David var oplagt at bruge, men han havde så travlt med at snakke med de mange nye kontakter han havde fået i kirken, men efterhånden blev han ledig. Den ældre mand hed Huberto, og var meget tålmodig, da han ventede på at David skulle hjælpe med at oversætte for ham.

David blev færdig og klar som tolk, og Huberto spurgte, om jeg interesserede mig for arkitektur hvilket jeg sagde ja til. Huberto ville gerne have mig og David på en gå tur rundt i området omkring kirken, da der var mange særprægede og pæne bygninger, som jeg måtte se. David var med på det og vi forlod kirken til fods, og begynde at gå rundt i området mens Huberto ivrigt og på en meget fin måde fortalte om kvarterets baggrund og historie. Området hedder Botafogo, og har tidligere huset mange udenlandske ambassader og udenlandske skoler.

Efter en dejlig gåtur blev vi inviteret hjem til Huberto som viste os sin samling af alverdens kunstgenstande og med stor begejstring fortalte os om de enkelte objekter. Han bad os sætte os til rette og lade som om vi var hjemme, hvorefter han lavede mad og åbnede en kølig flaske rosévin.

Dejligt at opleve hans gæstfrihed og den særlige måde han tog imod mig på, jeg havde jo ikke på noget tidspunkt i Rio oplevet, at nogen bød mig ind og sørgede for mig på en så gæstfri måde.

Da vi forlod hans hjem, fik jeg lov til at bede for ham og velsigne ham for hans tjeneste og gæstfrihed.

En anderledes kirke

På vejen hjem fra kirken og besøget hos Huberto, gik jeg igennem Santa Theresas gader og passerede en lokal kirke jeg også tidligere havde passeret, men hvor den var lukket. Nu var den åben og fyldt med mennesker der sang og lovpriste Gud.

Kirken hed Universal Centro er en del af Universal Church Brazil

Kirken var noget anderledes end det jeg kendte til og jeg blev da også en smule chokeret, da jeg kom inden for i lokalet. Der var lovsang, og alle deltagerne var som i en åndelig ekstase og stod op med begge hænder løftet op samtidig at mange rystede og sitrede deres håndled. Jeg blev budt velkommen af en vagt og fulgt hen til en stolerække hvor der var plads. Jeg stillede mig op og begyndte at se mig omkring på de mange aktive kirkegængere. Pludselig stoppede musikken og alle blev stille og satte sig ned som helt almindelige kirkegængere gør det.

Det var underligt at se det skift fra den åndelig ekstase, til at folkene stille og forventningsfulde satte sig og lyttede til præstens læsning fra bibelen. Flere havde medbragt deres bibler og begyndte at finde det skriftsted, som præsten læste ud fra.

Jeg fulgte med så godt jeg kunne, men havde jo svært ved at forstå hvad der blev læst ud fra og sagt. Jeg lagde mærke til, at også familier med børn var repræsenteret og ligeledes ældre, så det mindede om en almindelig aktiv menighed med plads til alle.

Mens præsten fortsatte sin oplæsning, følte jeg, at jeg skulle bede for dem. Jeg så, at de alle bare var almindelige mennesker lige som jeg selv og jeg følte at de var elsket af Gud. Det blev klart for mig, at det er hjertet Gud ser i folkene og ikke den måde tingene foregår på, så jeg begynde at føle mig tryk på trods af jeg ikke forstod noget som helst, og det hele var fremmed for mig.

Afslutningsvis gentog læsningen sig med musik i baggrunden og præsten der læste og hævede sin stemme så hele den åndelige ekstase gentog sig. Alle var med og havde igen armene hævet opad.

Da Gudstjenesten sluttede, hilste jeg på en ung mand der kunne tale en smule engelsk, dog med mange vanskeligheder, men det gik og jeg var glad for den gæstfrihed og glæde han kom til mig med. Jeg fortalte om mit formål med at besøge kirken, og spurgte om jeg måtte tale med præsten. Det kunne jeg ikke lige på det tidspunkt, da præsten havde møde med to kvinder der var kommet frem til ham ved talerstolen. Jeg betragtede dem samtidig med, at han fortalte mig om kirken og jeg fik et glas vand fra en drikkeautomat. Han fortsatte med at fortælle mig om kirken og stille spørgsmål til mig og jeg fik hans navn så jeg kunne finde ham på Facebook.

Uddrivelse af en dæmon

Samtidig med vi fortsatte samtalen i kirken og folk fra menigheden forlod kirken, begyndte en af de to damer at råbe meget kraftigt samtidig med, at hun bukkede sig forover med sine arme strukket bagud og hænder knyttet. Præsten stod foran hende og holdt fast om hende og talte med løftet stemme til dæmoner, der pludselig manifesterede sig, ved at overtage stemmen hos kvinden. Stemmeføringen var pludselig blevet noget anderledes og lød meget ondskabsfuld. Jeg var ikke i tvivl om hvad der foregik, men det kom bag på mig, at en udfrielse blev gjort midt i kirkerummet, samtidig med at folk var på vej ud af kirken og andre var begyndt at rydde op og rette stolene op.

Jeg lagde mærke til, at den unge mand slet ikke ændrede på den måde han var i gang med at forklare mig om tingene i kirken, men han fortsatte som om det var helt almindeligt at overvære i den kirke. Han talte dog lidt højere mens kvinden råbte højt under udfrielsen og det var som om alting var helt normalt.

Jeg undrede mig over den åbenhed der var overfor mennesker der havde dæmoner tæt inde på livet, men det kom heller ikke bag på mig, at det var på den måde. Jeg havde jo en fornemmelse for at det åndelige fyldte meget og jeg havde selv nogle dage forinden, villet bede for en tigger, der henvendte sig til mig med formålet om at få penge af mig.

Jeg havde givet ham nogle, men da jeg begynder at ville bede for ham, mærkede jeg at han nærmest flyttede sig væk fra mig hver gang jeg venligt prøvede at lægge min hånd på hans skulder. Det var en tydelig manifestering af noget åndeligt, der åbenlyst ikke ønskede at jeg bad for ham. Manden var en mørk sydamerikaner i laset tøj, og havde stort krøllet hår der var bundet i mange fletninger.

Årsagen til denne åbenhed angående de åndelige manifestationer er, at mange benytter sig af sandsigere, hekse og andre okkulte ritualer, for at få vished om begivenheder eller problemstillinger i tilværelsen, og denne afgudsdyrkelse er beslægtet med åbning for dæmonisering af områder i menneskernes tilværelse. Dette er noget som i Brasilien desværre er helt almindeligt at involvere sig i, og det på trods af menneskernes tilknytning til fx den katolske kirke eller andre menigheder.

Forberedelserne til 24 timers bede maraton

Jeg brugte den næste dag på at lede efter nogle karton ark i A0 størrelse eller noget der kunne bruges til at synliggøre de bede emner jeg havde på hjerte, men det var svært at finde i de butikker jeg besøgte i Santa Teresa. Jeg ledet og ledte og til sidst måtte jeg forsøge at spørge i en maler butik, om de havde en rulle tapet jeg kunne bruge, men uden held. Intet fandt jeg og begyndte at blive lidt nervøs. Jeg skulle jo have noget klar til onsdag hvor jeg skulle til Alpha kursus igen. Jeg havde planlagt, at påbegynde bedemødet torsdag formiddag kl. 10 og slutte fredag formiddag kl. 10 da jeg skulle være i lufthavnen kl. 13:30 og tjekke ind til min hjemrejse, så tiden var knap.

Jeg fandt ikke noget og måtte gå skuffet hjem på hotellet igen, men overvejede så om der var andre muligheder. Jeg viste, at om onsdagen skulle jeg til Alpha, og måske havde kirken noget jeg kunne bruge, men jeg var ikke sikker.

Onsdagen gik også hurtigt, og snart var denne dag også ved at være gået, så nu håbede jeg virkelig på, at kirken havde noget jeg kunne bruge. Mens jeg vandrede rundt for at finde butikker, mødte jeg en hjemløs mand, som genkendte mig fra tidligere. Han smilte og gav mig et venligt vink, og jeg priste Gud for den glæde mine henvendelser om forbøn til de hjemløse havde skabt. Det følte alligevel lidt cool, og jeg var pludselig stolt af mine bestræbelser på at nå de hjemløse med forbøn, men det blev hurtigt pillet af mig igen.

Den hjemløse på krykker

Foran mig på gaden kom en hjemløs stavrende på et sæt krykker samtidig med, han bar på en stor pose, fyldt med tomme dåser. Posen med dåserne var på størrelse med en stor badebold og var slynget over ryggen, så han havde svært ved at holde balancen. Jeg var imponeret over det slæb han havde, men han satte det fra sig og stod stille for at holde et hvil.

Jeg gik han til ham og på samme måde henvendte jeg mig til ham med ordene "Kristus elsker dig". Jeg betragtede hans ben der var indbundet i noget ulækkert mørkt og beskidt bind. Det var tydeligt at se på ham at hans ben var fyldt med betændelse under forbindingen, og det udstrålede manglende behandling og var til stor gene for manden.

Jeg spurgte om jeg måtte bede for hans ben efter jeg havde vist interesse for hans problem, hvilket han sagde ok til. Rundt om os var ikke mange hjemløse, men der stod et par andre et stykke derfra. Jeg lagde min hånd på mandens ben og bad for healing i Jesu navn.

Efter jeg havde bedt, gik manden lidt baglæns på sine krykker hvorefter han begynde med høj stemme at tale portugisisk. Det var som om han hånede mig og skulle gøre de andre opmærksom på, at jeg var en tosse der troede jeg var et eller andet. Jeg blev overrasket, da jeg ikke tidligere havde mødt nogen der var på den måde, og jeg trak mig tilbage. Han fortsatte med høj stemmeføring og jeg nikkede pænt farvel og gik fra stedet.

Sikke en mavepuster det var, nu var det pludselig som om begejstringen for forbøn havde lagt sig, og jeg mærkede en tristhed i hjertet da jeg begyndte at gå hjem til hotellet igen. Hvem troede jeg også jeg var, og hvad havde jeg forestillet mig om mandens tilstand. Troede jeg virkelig at jeg kunne bede for ham og så ville han straks blive helbredt. Tankerne fortsatte det næste stykke tid, men jeg måtte jo huske på alle de enormt positive oplevelser jeg havde haft på gaden og al den glæde jeg følte mit nærvær og bøn havde skabt, så jeg måtte takke min Gud og almægtige skaber det sidste stykke af vejen hjem. Han var jo med mig og jeg var altid beskyttet af hans stærke engle, så hvad mere kunne jeg ønske mig og hvilken frygt kunne modstå dette fact.

Sidste Alpha aften

På vej til Alpha i kirken onsdag aften, tænkte jeg meget over hvordan jeg skulle finde de materialer jeg manglede for at kunne fokusere på de fem områder jeg havde som bønneemner. David var desværre forhindret i at komme med grundet sit arbejde, så jeg hoppede på metroen og stod af ved Botafogo station hvor kirken lå 15 minutters gang fra. Undervejs til kirken stoppede jeg tilfældigt op ved en butik, der pludselig fangede min interesse. Det var en lige den bog og papirbutik jeg havde brugt de seneste dage på at finde, og nu stod jeg foran den med lige netop alle de ting jeg skulle bruge. Jeg nærmest jubede på vejen ind og blev også mødt af en venlig mand der også talte engelsk.

Det var som om, at når jeg endelig mødte en der kunne tale engelsk, var det som om vedkommende bare var min bedste ven. Det var så betryggende at møde, når jeg ellers altid løb panden imod sprogforvirringernes besværlighederne.

Jeg fandt de materialer jeg havde brug for, både A0 karton ark og tudser og klæbepuder til at hænge kartonarkene op i kirken med. Det var så godt at det lykkedes, og jeg begyndte at spekulere på hvordan jeg skulle dekorere arkene og hvad præcis jeg skulle skrive. Mine evner på det område er ikke noget at prale med, men jeg havde dog viljen til at forsøge så godt jeg kunne.

Bønnerundkreds

Nu var jeg igen med til Alpha kursus i Christ Church Rio og jeg var bestemt ikke den eneste nye deltager på holdet. Der var kommet flere til fra forskellige lande hvilket

glædede mig. Mange af de nye var jo på besøg i Rio grundet det kommende OL der skulle begynde om mindre end to dage. Nogle var kommet fra Hawaii og var en del af YWAM (Ungdom med opgave), og var sendt til Rio for at evangelisere under OL og ligeledes var flere mødt op som skulle være frivillig og deltage i mange af åbningsceremoniernes aktiviteter. Det var overvældende at mærke den ånd der var tilstede ved mødet, da flere absolut ikke var kirkefremmede, men bare lovpriste Gud under lovsang og bøn gennem det Alphakursus.

Jeg undrede mig over, at mange af de kirkefremmede slet ikke virkede irriterede over de mange glade og lovprisende kirkevante nye, der må siges at ligge ude for kategorien som Alpha deltager. Det var som om de kirkefremmede bare gled med og bare følte sig hjemme, og det varmede mit hjerte og gav mig en fantastisk følelse under min tak og lovprisning af Jesus Kristus.

Til sidst efter gennemgang af dagens tema og lovsange bad Alex og Mark os nye deltagere om, at stille os tæt sammen så de faste Alpha deltagere kunne danne en ring uden om os. Formålet med ringen var, at de faste deltagere skulle ligge hænderne på os og bede for os der var nye.

Jeg var jo ny og stillede mig sammen med de andre inderst og ventede på at de andre skulle bede for os. Da Mark satte folkene i gang med bøn, lød det totalt forvirrende, da alle bare bad højt samtidig med at de lagde hænderne på os. Jeg bøjede mit hoved og lyttede til de mange bønner der blev sendt afsted på samme tid, og prøvede at koncentrere mig og tage imod.

Præstefruens bøn

Lige bag ved mig stod Marks kone og hun lagde sin hånd på min skulder og bad for mig. Pludselig mærker jeg, at det giver et sæt i hende samtidig med at hun træder lidt tilbage og ser meget overrasket ud i ansigtet. Jeg kikkede et øjeblik, da det var tydeligt, at hun var ivrig efter at ville dele noget med mig. Vi blev efterfølgende brudt op og trak os alle ud til siden for at Mark kunne afslutte med en fællesbøn for gruppen. Jeg så at Marks kone næsten ikke kunne stå stille og virkelig brændte for at komme over og fortælle mig om sin oplevelse.

Efter det var slut og kaffen ventede i lokalet ved siden af, kom hun straks over og fortalte mig om et billede hun havde fået da hun havde lagt sin hånd på mig under bønnen. Hun havde faktisk set en række af billeder der forestillede en menighed af mennesker der sov, mens ondskaben bare voksede og voksede lige uden for dem. Hun fortalte mig, at menigheden havde magten til at nedbryde ondskaben med bøn, men gjorde ingen ting da de sov, og ikke ville vågne op til virkeligheden. Hun sammenlignede billederne med handlingen i Tolkiens bog Ringenes Herre, som i filmen viser hvordan træerne sover og ikke vil gøre en indsats for, at stoppe den grusomme ondskab der hele tiden udviklede sig lige uden for og som træerne havde magt til at nedkæmpe ved at trampe ondskaben ihjel.

Hun var meget overrasket og begejstret over det hun havde fået, men jeg havde svært ved andet en bare begejstring, da jeg ikke lige forstod hvad det skulle betyde og hvorfor jeg var en del af det.

Vi talte lidt senere over kaffen og Mark og Alex så de ark og ting jeg havde købt til det 24 timers bedemøde jeg skulle påbegynde dagen efter kl. 10. De glædede sig til at deltage og vi aftalte nærmere om hvordan jeg skulle indrette området og hvor i kirkerummet det skulle være hvorefter jeg gik hjem til hotellet.

Guds fulde rustning

Nu var tiden ved at udløbe på hotellet, og jeg brugte de sidste timer om aftenen til at pakke min kuffert, så jeg var klar til afrejs næste morgen. Jeg havde besluttet at faste det kommende døgn i tro på, at bønnemødet ville blive velsignet og forløbe effektivt til Guds ære og menighedens gavn. Jeg glædede mig meget over de løfter bibelen giver til dem der ydmyger sig med faste og bøn, så jeg var slet ikke i tvivl om, at vejen til himlen var åben og jeg fandt styrke i Efeserbrevets beskrivelse af den kamp vi som kristne kæmper.

Efeserbrevet kap. 6.v10 I øvrigt, vær stærke i Herren og i hans mægtige styrke. v11 Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb. v12 Thi for os står kampen ikke mod kød og blod, men mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.

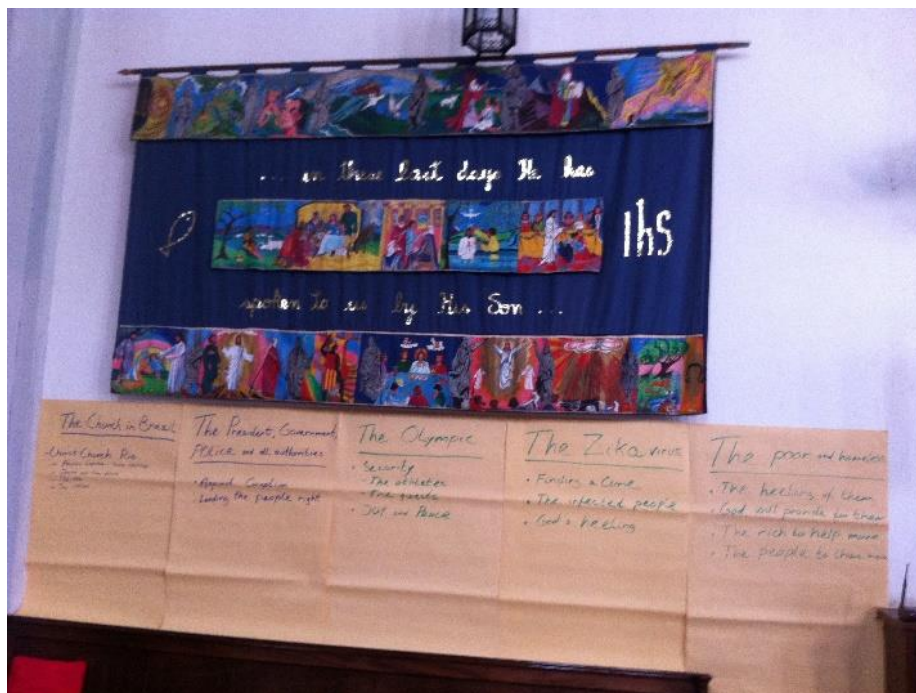
Jeg vidste herved, at intet ondskab på nogen måde ville kunne stå imod den styrke vi i enighed har, når vi påklæder os Jesus Kristus som rustning. Han løskøbte os jo med sit dyrebare blod fra djævelens dødsfælder, overgreb og fangenskab, som jeg igen og igen havde fået bekræftet, og senest i de billeder Marks kone havde set i sit syn, selvom jeg måske ikke ville se hvilken betydning bønnemødet åndeligt ville gøre. Det var igen troen der skulle fylde mit sind, og det følte jeg mig meget stærk i og havde store forventninger til Guds indgriben.

Taxien kom, og jeg fik sagt farvel til de ansatte på hotellet hvilket også var lidt svært, da de pludselig var som en god familie omkring mig. Jeg havde jo været mest sammen med dem og rigtig nyt fællesskabet på trods af de mange forskellige livsopfattelser de hver især havde. Jeg sagde farvel til Fabiola og huskede hende på, at Jesus stadigvæk ventede på hende med kærlige arme. Ligeledes sagde jeg farvel til David og aftalte at han selvfølgelig skulle komme til kirken og bede sammen med mig i løbet af eftermiddagen når han fik fri.

Etablering af 24 timers bedemøde

Jeg ankom med min store kuffert til kirken og gik ind for at melde min ankomst til præsterne. Der var ikke nogen tilstede på det tidspunkt, så jeg begynde at indrette området i kirken jeg skulle bruge til bønnemødet. Jeg pakkede de indkøbte AO ark ud og begynde at skrive de forskellige bedeemner på, som jeg havde på hjertet. Jeg måtte jo skrive det på engelsk og helst uden stavfejl, så det var super godt, at jeg fik adgang til kirkens netværk gennem den opsatte wifi router der var tilgængelig i kirken. Jeg brugte

Google oversætter så jeg var sikker på at ordene blev stavet korrekt, og det var nemt. Det var straks sværere for mig at finde ud af hvor store bogstaverne skulle være og det fakta, at min skønskrift aldrig har været noget at prale af, men det gik nogenlunde og jeg var da også tilfreds med resultatet taget i betragtning, at jeg var i tidsnød og ikke havde haft tid til at forberede mig grundig nok. Jeg fik klæbet de fem A0 plakater op på kirkens væg og så var jeg pludselig klar til det, det hele drejede sig om nemlig bøn.

Kl. var 10, og nu sad jeg så muse stille i kirken og betragtede resultatet og ventede på, at folk skulle begynde at komme ind og bede sammen med mig, og så skete der ikke noget. Der kom ingen de første to timer, men det skulle da ikke holde mig tilbage, så jeg begynde at bede efter emnerne en af gangen. Det var godt at bede og have fokus på emnerne på samme tid, så jeg blev positiv overrasket, da jeg fandt ud af, at det at bede efter en plan, gjorde det let at bevare koncentrationen og holde fokus.

Kl. 12 ved middags tid, kom Alex forbi og vi gennemgik de fem plakater og bad sammen et stykke tid. Mark ville komme senere, og Alex også igen, da de havde en del gøremål den dag, men jeg var meget glad for at de satte tid af til bøn med mig.

Fest i himlen

Omkring kl. 14 kom en mand fra Australien forbi som gerne ville bede sammen med mig. Han var på rejse i Brasilien og besøgte kirker hvor han etablerede kirkefester for at skabe glæde og forventning for menigheden. Han havde søndagen før præsenteret sin mission med kirkefester ved, at han fik lidt taletid i kirken efter prædiken. Han havde fortalt om den store fest i himlen, som vi alle skulle være i forventning til, og så var hans mission, at opfordre kirker til at lave et arrangement, der gjorde det festligt for kirkerne. Han havde sammen med kirkens ledelse arrangeret en kommende fest med mad, kage og en masse sjove aktiviteter for børn og voksne. Samtidig opfordrede han menigheden til at invitere venner, familie og bekendte med til festen.

Han var helt igennem et fantastisk menneske der havde Jesus for øje med sin mission og gennem festerne, skabte han en glæde som alle der deltog bare kunne nyde. Han var meget imponeret over det arbejde jeg havde sat op i kirken og glæden i hans øjne bare lyste ud af ham. Han blev ved og ved med at rose mig og til sidste måtte jeg sige fra, da det jo var Gud han skulle give sin ros til. Han smilte med et glimt i øjet og sagde på sin festlige facon, "du ved hvad jeg mener Lars, jeg syntes jo bare det her er så godt så godt" Vores missioner var jo meget ens, og det var det, der begejstrede ham så meget, og så det, at jeg var kommet fra Danmark, for at bede for kirken.

Dejligt med anerkendelse og ros til ens arbejde, også selvom vi alle ved, at det hele er Guds, og æren udelukkende tilhører ham.

Jeg lærte, at det er meget forskelligt hvordan kristne fra forskellige lande reagerer, når de begejstres af Guds riges arbejde, og ham her fra Australien, var helt uden forbehold og jantelov når det kom til at rose og anerkende folks arbejde i en kirke. Det var også derfor hans mission og liv udelukkende gik ud på at skabe glæde og nydelse i de menigheder han besøgte rundt omkring i verden. Han ville jo minde os alle om den herlighed vi har at se frem til i himlen engang, og det må jeg sige faldt i god jord.

En forespørgsel på forbøn

Sidst på eftermiddagen kom Alex igen og ville høre hvordan det foreløbig var gået. Jeg fortalte ham om de forskellige oplevelser jeg havde haft og ligeledes at jeg glædede mig til at David skulle komme. David var jo en særlig ven jeg havde fået, og når jeg tænker på de udfordringer han har været igennem, var det godt, at han havde tid til at komme og deltage.

Alex skiftede så emne og ville vide hvad mit kendskab til Freemason (Frimureordenen) var og hvordan jeg opfattede den lukkede orden og deres aktiviteter. Jeg undrede mig og svarede, at jeg viste præcis hvad det var, da jeg tidligere har beskæftiget mig med det og sat mig ind i hvad det er der foregår. Jeg fortalte Alex, at jeg viste, at mange af medlemmerne ikke ved hvad det er de gør, og at det er satanisk og gennemgående afgudsdyrkelse der foregår i et mørke, som mange har svært ved at gennemskue, har noget med det sataniske at gøre. Jeg sagde også, at jeg håber Gud vil tilgive dem der ikke ved hvad de roder med, men blot er med for fællesskabet og den indflydelse man har mulighed for at tilegne sig gennem det lukkede broderskab.

Alex fortalte mig herefter, at der desværre var nogle af kirkens medlemmer som var involveret i det og andre berørt helbredsmæssigt af konsekvenserne ved involveringen. Endvidere at en af bygningerne inden for kirkens og skolernes område var en Freemason loge. Det rystede mig og han spurgte om jeg ville være med til at bede imod det efter et bønns ritual som han og Mark havde fået fra en anden kirke, hvor der også var medlemmer der havde aktiviteter og medlemskab i Freemason. Det ville jeg gerne og Alex fortalte mig, at de ville komme nogle stykker kl. 20 hvor vi så skulle bede sammen.

Efter at Alex var gået, undrede jeg mig ikke så meget over det med Freemason, da jeg et halvt år tidligere havde studeret ordenen en hel del og fundet frem til den skjulte åndelige betydning som ordenen proklamere gennem sine mange ritualer og rollespil, der udelukkende foregår i det skjulte og har til hensigt at tilbede og besværges satan, i takt med at medlemmerne avancerer i niveauerne fra 1 til 33. Enhver der kender ordenen indefra, vil aldrig nogen sinde erkende hvad der foregår, da de hemmelige ritualer altid holdes skjult og sandheden derved holdes væk fra folks bevidsthed og endda på en sådan måde, at selv de mest erfarne Freemason medlemmer slet ikke kan se eller fornemme det. Endvidere har det gennem troskab til ordenen alvorlige konsekvenser for medlemmerne, hvis de på nogen måde afslører eller udstiller ordenens hemmeligheder eller på anden måde gør skade på denne.

Jesus bekræfter i Johannesevangeliet kapitel 8 vers 43-44, at satan er en løgner der forfører folk og har så meget magt over de lærte jøder, at de er blevet satans børn og vil gøre alt hvad satan beder dem om. De var på samme måde som Freemason medlemmer bliver, blændet af satans løgne og bedrag, og er derfor ikke i stand til, at gennemskue og forstå alvoren af den ånd, der regerer i ordenen, og hvilke konsekvenser det har for dem selv og deres familielinje.

Jesus siger: v43 Hvorfor forstår I ikke, hvad jeg siger? Fordi I ikke kan høre mit ord. v44 I har Djævelen til fader, og I er villige til at gøre, hvad jeres fader lyster. Han har været en morder fra begyndelsen, og han står ikke i sandheden, for der er ikke sandhed i ham. Når han farer med løgn, taler han ud fra sig selv; for løgner er han og fader til løgnen.

Jeg tænkte ikke så meget mere på det, men glædede mig til at præsterne skulle komme og bede sammen med mig.

Bøn med David

Lidt senere kom David og jeg viste ham det jeg havde lavet og vi gennemgik plakaterne og talte lidt sammen om kirken. Han var ikke spor nervøs, men gik lige til sagen om at bede sammen med mig. Jeg foreslog at vi skulle sætte os ned på de stole jeg havde sat i en lille rundkreds oppe tæt på nadverbænken lidt ude i højre side af kirken. Han begyndt herefter at gå ned i kirkens midte hvor lyset efterhånden var forsvundet da det var sidst på dagen og blevet mørkt uden for. Jeg fulgte efter ham og han spurgte om vi ikke kunne sætte os på en af bænkerne her. Jeg sagde selvfølgelig og det var som om han følte sig mere tryk nede i kirken hvor lyset var noget mere dæmpet.

Han satte sig på sine knæ på gulvet og lænede sig ind over bænken med foldede hænder. Jeg satte mig på samme måde ved siden af ham og han begynde at sukke dybt samtidig med han bad til Jesus. Jeg lagde min hånd forsigtig på hans skulder og hørte ham hulke og græde mens han forsatte sin bøn. Jeg følte han virkelig havde brug for bøn og jeg begynde selv at bede for ham. Samtidig med at vi sad nede i kirken og bad, kom Mark ind i kirken og gik rundt oppe ved bønneområdet og kikkede efter mig. Han fik øje på os og begynde at gå ud af kirken, da han ikke ville forstyrre os. Jeg kaldte på ham og vinkede til ham at han skulle komme og deltage i vores fællesskab, da jeg gerne ville have ham med. Han kom ned til os og satte sig sammen med os så vi nu sad os tre

sammen. Han mærkede straks stemningen omkring David, og lagde sin hånd på mig, så vi var forbundet. Jeg bad herefter Jesus om at befri David for al åndelig ondskab og beskyttelse med englevagt omkring ham og til sidst velsignede jeg ham. Herefter bad Mark ligeledes for David og vi sad efterfølgende stille og nød stemningen omkring os. David fortsatte med at sidde på knæ med foldede hænder og bede stille i sig selv hvorefter Mark forlod os og gik ud af kirken.

Lidt senere kom David op fra gulvet og vi gik sammen op til bønneområdet og bad også for de emner jeg havde sat op på væggen. David tilføjede nogle enkelte under punkter til emnet angående kirkerne i Brasilien, og jeg huskede tydelig på den aften vi sammen sad uden for kirken og bad sammen, hvor David også var blevet overvældet af Helligånden og hvor han havde bedt meget om retfærdighed og sand forkyndelse i kirkerne. Der var ingen tvivl om, at David havde det svært med, at mange præster i Brasilien førte mennesker til fald gennem en falsk forkyndelse. Endvidere havde David det også svært med, at mange af hans kollegaer på hotellet, som jeg også kendte, ikke ville have noget med Gud at gøre.

Bøn mod Freemasons sataniske ånd

Klokken var blevet 20 og præsterne Mark og den besøgende præst fra England, kom ind i kirken sammen med en dame der var gift med en af medlemmerne fra kirken. Vi sagde farvel til David og gik i gang med at forberede os på bedemødet mod Freemason. Mark satte sin PC op og fandt et tæt skrevet Word ark frem på skærmen, der indeholdt 37 sider med forklaring på samtlige Freemason niveauer og imellem bønner der skulle siges højt linje for linje mod hver eneste detalje i niveauerne. Arket beskrev præcis niveaernes krav i detaljer, så jeg fik en fornemmelse af uhyggelighederne ved at besværges troskab til det. Jeg havde ikke på noget tidspunkt set noget lignende og forstod pludselig alvoren af Freemason og dens betydning på de involverede.

Efter at Mark havde gennemgået indledningen for os, fortalte han, at han gerne ville, at dette bedemøde blev holdt skjult for kirkens øvrige medlemmer og at dørene til kirken blev lukket. Jeg fik en fornemmelse af, at han frygtede konfrontationer med kirkens medlemmer der var involveret i Freemason, men det var tydeligt at se på Mark, at han ønskede forsigtighed på nuværende tidspunkt hvilket jeg tænkte var den visdom han havde fået med det.

Den besøgende præst fra England fortalte, at hans bedstefar igennem mange år havde kæmpet åndeligt imod Freemason og at det derfor var naturligt for ham, at bede imod ordenen.

Damen der var med, var derimod ikke så sikker i det. Hun var gift med en fra kirken som havde ansvar for lyd og teknik i kirken. Hun begyndte pludselig at føle sig usikker på det hele efter at Mark havde gennemgået indledningen til den foranstående bøn. Hun ville gerne have noget mere lys i kirkerummet, da der kun var ordentlig lys i det bagerste område af kirken hvor vi stod, hun syntes det var uhyggeligt, men efter at Mark tændte mere lys, faldt hun til ro.

Der stod vi nu sammen foran Marks PC i en halv cirkel med ansigterne ud mod kirkerummet, og jeg følte mig klar til at deltage i bønnen. Jeg mærkede tørsten i halsen da jeg jo havde fastet hele dagen og tanken styrkede mig, da jeg vidste at denne ydmygelse, har stor betydning på vores bønner, og særligt når det drejer sig om bøn mod det okkulte.

Selve bønshandlingen varede mere end tre timer og vi følte os meget udmattet undervejs i handlingen. Mark havde sagt og gentog også hen ad vejen, at vi bare kunne stoppe hvis det blev for meget. Det var bestemt ikke min holdning, og jeg sagde flere gange på en forsigtig måde, at jeg syntes vi skulle gøre det færdigt.

Freemasonåndens manifestation

Da vi var omkring halvvejs i forløbet skete det pludselig, at damen der var med, og som havde været noget usikker på det hele, fik vejtrækningsproblemer. Det var som om hun var ved at blive kvalt og sagde at hun ikke kunne trække vejret. Jeg var ikke i tvivl om, at det ikke bare var tilfældigt eller måske havde noget med at gøre, at hun var træt eller på anden måde ondt i halsen. Der var en ånd på spil som forsøgte at standse os i vores bestræbelser på at gennemføre vores bøn.

Uden at tænke over det, gik jeg hen til hende og lagde min hånd på hendes skulde og begynde at bede for hende. Jeg befalede ånden at forlade hende i Jesu navn, hvorefter hun faldt til ro. Mark spurgte igen om vi skulle afbryde, men denne gang var vi alle enige om, at nu skulle vi gøre det færdigt.

Efter vi havde afsluttet satte Mark musik på kirkens anlæg, for nu var det tid til at takke og lovprise Gud. Musikken bare fyldte kirkerummet og jeg mærkede en helt særlig taknemmelighed og glæde ved at lovprise Gud gennem lovsangen. Vi gik alle rundt med begge arme i vejret samtidig med, at vi alle sang med på sangen. Damen var faldet på knæ med begge arme hævet og bare lovpriste Gud og sang med hjertet af glæde og fryd over det helt fantastiske vi lige havde oplevet. Jeg tror aldrig jeg vil glemme det syn og den måde hun lovpriste Gud på. Det var helt fantastisk at opleve, og jeg blev også selv meget overvældet. Jeg tror ikke jeg på det tidspunkt var klar over hvad der var sket, men på trods af de udfordringer vi havde været igennem, følte jeg en overvældende triumf og glæde som jeg også kunne udtrykke i tak, gennem musikken. Nu var det gjort, bønnen var gennemført på trods af den modstand vi havde mærket undervejs, og Jesus havde under bønnen demonstreret sin overvældende styrke, ved at gribe ind når vi påkalder ham.

Joels Bog 3. v5 Og enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses.

Efter der var faldt ro på og præsterne og damen var ved at gøre klar til at forlade kirken, blev det pludselig klart for mig, hvad det var jeg skulle til Rio efter. Uden at tænke længe over det, fortalte jeg præsterne overbevisende, at jeg tror det bedemøde mod Freemason, der var årsagen til at jeg skulle komme. Mark var glad og kunne måske godt nikke til det, men det hele var så overvældende, og så kom der en anden ind i kirken, for at bede sammen med mig og præsterne og Damen forlod kirken.

En problematisk bøn med amerikaneren

Ham som jeg blev sat sammen med den første dag jeg ankom til Gudstjeneste i Christ Church Rio, var amerikaner og hed Peter. Han var kunstner, og levede af sin kunst i Rio. Jeg havde fået en rigtig god velkomst i kirken, da det jo var ham, der første gang jeg kom, satte sig sammen med mig og sørgede for mig som ny. Peter var en alletiders mand som jeg både til Alpha og Gudstjenesterne havde talt rigtig godt med og det var min klare fornemmelse at Peter var forholdsvis ny i troen og havde derfor brug for at være med på Alpha teamet.

Jeg havde fortalt Peter om mit liv med Jesus og jeg bemærkede at han lyttede meget til mig. Jeg havde spurgt Peter om han ville komme forbi og bede sammen med mig i løbet af dagen hvilket han gjorde, og det endda umiddelbart efter vi havde afsluttet bedemødet mod Freemason og sunget lovsange. Jeg havde købt et blankt ark karton, som jeg gerne ville at Peter skulle male noget på. Han malede et kors og vi satte os på stolene og begyndte at fokusere på de fem bedeemner, der hang på væggen foran os.

Peter undrede sig meget over at jeg havde skrevet regering, politi og myndigheder på en af tavlerne. Han syntes bestemt ikke det var noget man kunne bede for, da den slags mennesker udelukkende er korrupte og bedrager almindelige mennesker.

Jeg fortalte Peter, at på trods af den negative tiltro der er til Brasiliens politikere, embedsmænd, politi og andre myndigheder, skal vi altid bede for dem. Jeg fortalte Peter, at uanset hvilke mennesker der kommer til magten eller bliver betroet en embedsfunktion, kan vi regne med, at der er Guds vilje, også selvom vi ikke altid bryder os om den måde de forvalter ansvaret på. Jeg fortalte Peter hvad Paulus skriver i Romerbrevet kapitel 13, netop at vi skal underordne os de myndigheder der står over os, og dermed er det kirkens ansvar at bede for myndighederne.

v1 Alle skal underordne sig under de myndigheder, som står over dem, for der findes ingen myndighed, som ikke er fra Gud, og de, som findes, er forordnet af Gud. v2 Den, som sætter sig op imod dem, der har en myndighed, står derfor Guds ordning imod, og de, der gør det, vil pådrage sig dom.

Han tænkte meget over det og sagde så, at der jo også bare skulle nogle få til at vise hæderlighed så flere kunne følge efter. Jeg foreslog det som vores bedeemne og vi bad sammen et stykke tid hvorefter Peter sagde farvel og gik hjem

Levende lovsang med lovsangslederen

Så troede jeg det var slut med besøgende for den aften, men glad blev jeg da kirkens lovsangsleder kom ind i kirken og spurgte om han måtte spille og synge nogle lovsange for mig og sammen med mig. Jeg blev utrolig glad for hans besøg, og udbrød straks, at med al det jeg havde oplevet denne dag, ville det glæde mig rigtig meget at afslutte dagen med tak og lovsang til Gud.

Lovsangslederen var fantastisk og spillede på det stående klaver i kirken så jeg tror englens sang med. Det var helt og aldeles en oplevelse jeg aldrig vil glemme og stadigvæk husker som en dejlig afslutning på dagens arbejde i kirken. Sangene var de

moderne lovsange og jeg glædede mig over at jeg kunne synge med på de fleste, og dem jeg ikke kendte, lærte jeg hurtigt at synge med på.

Han fortsatte til efter kl. 2 om morgenen, og det var som om jeg slet ikke kunne få nok af den smukke lovsang der bare fyldte kirken midt om natten. Vi afsluttede med at bede sammen og jeg stod længe stille uden at foretage mig noget. Han ventede i spænding på hvad jeg havde at sige da han spurgte mig om hvad det var jeg havde oplevet mens jeg stod stille. Uden at ane hvorfor, fortalte jeg ham at jeg så nogle engle der sang med, hvilket jeg nok også gjorde. Jeg oplever normalt ikke billeder på den måde, men jeg havde det som om noget der lignede engle dalede ned meget svagt inden for mine lukkede øjne. Han blev glad, og jeg ved med sikkerhed ikke hvad det var jeg præcis så, men det kunne godt være engle, da jeg syntes det havde form som engle nu engang har det på de billeder jeg husker af engle.

Lidt forvirrende for mig, at skulle udtrykke det jeg havde set med lukkede øjne, men da han gik fra kirken, havde jeg alligevel en rigtig god fornemmelse af, at jeg faktisk så engle. Så på trods af min lidt aftagende holdning til billeder, var jeg alligevel blevet rørt af det jeg så, og jeg glædede mig pludselig over noget jeg ikke tidligere havde erfaret, men som jeg utallige gange havde hørt andre udtrykke i kirkelige fællesskaber, som noget helt almindeligt. Jeg blev mindet om Joels Bog og den udlægning apostlen Peter bruger når han forklarer en mængde af mennesker på pinsedagen om hvad det var der skete efter Helligåndens indtog i verden, og som var begyndelsen på en ny tid, hvor kommunikationsvejen mellem Gud og mennesker blev åbnet på en så forunderlig måde, at det stadigvæk er tro der handles på både af den der får oplevelsen og dem der modtager.

Joels Bog kap. 3 v1 Det skal ske derefter: Jeg vil udgyde min ånd over alle mennesker. Jeres sønner og døtre skal profetere, jeres gamle skal have drømme, jeres unge skal se syner.

Det mindede mig også om det billeder præstens kone havde fået, da hun lagde sin hånd på min skulder og bad for mig onsdagen før, og som var blevet en af de væsentlige grunde til, at præsterne havde valgt at bøn mod Freemason, skulle gennemføres mens jeg var tilstede og havde arengeret det 24 timers bedemøde i deres kirke. Jeg var meget taknemmelig for det jeg havde fået som billede og som jeg så efterfølgende kunne give videre til en forventningsfuld lovsangsleder.

Lidt hvile på kirkebænken

Før jeg valgte at ligge mig på kirkebænken, gennemgik jeg endnu engang de fem plakater med bedeemnerne og herefter fandt jeg et tæppe og lagde kirkebænkens siddeunderlag som hovedpude. Jeg havde svært ved at sove i kirken, og jeg tror ikke jeg sov sammenlagt mere end en times tid da jeg vågnede op, is kold og med meget ondt i ryg og nakken da de gamle og smalle kirkebænke ikke ligefrem indbød til den bedste stilling, men lidt hvile fik jeg da. Jeg prøvede at sove igen, men det var helt umuligt, og det var derfor nærliggende af mig at stå op og forsætte min bøn og tak til Gud. Lidt

radbrækket måtte jeg gå lidt rundt i kirken, og et enkelt besøg på det nærmeste toilet var også nødvendig, og det på trods af jeg ikke havde drukket eller spist hele dagen.

Snart kunne jeg høre fuglene kvidre uden for kirken og jeg begyndte at tænke på den sidste dag jeg skulle være i Rio, og den enormt overvældende oplevelse jeg havde gennemgået de sidste 24 timer i kirken.

Morgenbøn med Tokyo 2020 teamet

Da klokken nærmede sig syv kom australieren igen og med sit glade og imødekommende smil gentog han som tidligere, ”det er så godt det her, så fantastisk godt det her du har lavet”, og ligesom tidligere smilte jeg til ham og sagde ”pris Herren, og tak i lige måde”. Han nærmest jubede over de ting jeg fortalte ham om natten og gårsdagens begivenheder, og han kunne slet ikke få sine arme ned af bare begejstring og den sejere han også følte ved bøn mod Freemason og den oplevelse vi havde fået og lovsangen efterfølgende. Det var som om han bare gennemlevede den samme begejstring og havde svært ved at holde sin glæde tilbage. Dejligt at opleve et så stærkt fællesskab, når man er fælles om glæden i Kristus.

Han fortalte mig at han var sammen med et kristent team fra Tokyo, der havde til formål, at studere de tiltag kirkerne i Rio havde gjort, for at forberede sig til det kommende OL. Tokyo var jo som bekendt udvalgt til at være værtsby ved OL i 2020 og denne kirke havde besluttet at rejse til Rio, for at lære af Christ Church Rio's erfaringer med det at være forberedte, på at tage imod de mange besøgende der også ville ligge vejen forbi kirkerne. Alt sammen for at evangelisere og udbrede det glade budskab om vor Herre Jesus Kristus.

Det rørte mig meget at høre om teamet fra Tokyo og jeg spurgte ham om de var i nærheden af kirken her hvortil han svarede, at de havde overnattet i et lokale ved siden af kirken. Det undrede mig at de ikke havde været forbi mig under bedemødet, og jeg spurgte ham, om de ikke havde lyst til at komme og bede sammen med mig før jeg sluttede bedemødet kl. 10 og rejste efterfølgende hjem til Danmark. Det ville han gerne, og vi aftalte, at han skulle komme forbi med teamet når de var stået op og gjort sig færdig. De skulle videre samme dag, så det passede rigtig godt med at de kunne deltage i bedemødet den sidste time jeg skulle være i kirken.

Teamet kom ved 9 tiden og jeg blev nærmest overvældet af den opmærksomhed de gav mig. De ærgrede sig over, at de ikke havde mødt mig tidligere så vi kunne have brugte tid på gaden sammen, men det var jo ikke muligt mere, da jeg skulle forlade kirken senest kl. 10:30. I stedet begyndte vi vores fællesskab i bøn for de fem emner og ligeledes bad de for min hjemrejse og den betydning bedemødet måtte have for kirken.

Teamet bestod af en japaner, en amerikaner og to englændere hvis fælles opgave var mission i Japan. Personen i den blå trøje i midten, er den glade australier, der som også billedet viser, havde svært ved at skjule sin begejstring.

Vi afsluttede med at udveksle mailadresser og aftalt at vi skulle holde kontakt med hinanden.

Hjemrejse

Snart blev klokken 10 og jeg afsluttede bedemødet med at takke Gud for alt det der var sket, og ligeledes bad jeg Gud om at tage mine og de fælles bønner til hjertet og skabe forandring i Kirken og Rio.

Efterfølgende pakkede jeg min kuffert og satte stolene på plads, så de nogenlunde stod som da jeg kom. Plakaterne besluttede jeg at lade sidde på væggen. Det kunne jo være nogle efterfølgende gerne ville se dem for at vide hvad det var vi havde bedt for de sidste 24 timer.

Kl. 10:30 holdt en af kirkens medlemmer uden for og han kørte mig til lufthavnen hvorfra jeg skulle flyve ved 14 tiden.

Træt, tørstig og sulten blev jeg afleveret i lufthavnen og betalt selvfølgelig samme pris for kørslen som jeg ellers ville have betalt med taxi.

Tankerne var faldet til ro

I lufthavnen tjekkede jeg ind og begav mig op i gaten hvor jeg ventede på boarding. Jeg købte en flaske vand og en sandwich som jeg vel og mærket nød med stor velbehag på en tom og tørstig mave.

Stille og roligt sad jeg nu i gaten og forsøgte at reflektere over hvad det var jeg lige havde været igennem de sidste 15 dage og om det overhovedet gav mening. Jeg mærkede en følelse af taknemmelighed, da jeg tænkte på hele min oplevelse og de mange indtryk jeg havde fået i Rio. Det var tydelig at mærke, at jeg på det tidspunkt slet ikke havde fattet noget som helst og det var måske også meningen med det hele.

Intet af det jeg havde gjort i Rio gav på det tidspunkt mening for mig, men så alligevel var der en følelse af, at det hele var på vegne af vores skaber og Gud hvilket trøstede mig i mine tanker. Intet er tilfældigt når jeg går på tro og alt jeg oplever virker til gavn og opbyggelse i mit videre livsvandring med Kristus.

Rom. 8 v28 Vi ved, at alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud, og som efter hans beslutning er kaldet.

Til minde om en fantastisk åndelig rejse, styret af Guds hånd under ledelse af Helligånden og til ære af vores frelser Jesus Kristus.

Kærlig hilsen Lars Vestergaard